

บทนำ

วันไนต์สแตนด์

มีคนเคยบอกไว้ว่า...อากาศหนาวมักจะทำให้คนเราเหงา
มากขึ้น

ประโยคนี้อาจไม่เป็นความจริงสำหรับคนมีคู่ แต่สำหรับเพลง-
ขวัญแล้ว เธอเห็นด้วยที่สุดเลยละ

การเดินทางคนเดียวท่ามกลางผู้คนมากมายว่าเหงาแล้ว อุณหภูมิ
-7 °C ยิ่งทำให้รู้สึกอ้างว้างมากขึ้นไปอีกเป็นสองเท่า

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมีโอกาสมาเที่ยวงานเทศกาลหิมะที่เมือง
ซัปโปโร ประเทศญี่ปุ่น

บรรยากาศของสวนสาธารณะโอโดริในเวลาสองทุ่มกำลัง
คึกคักไปด้วยผู้คนที่มากันเป็นครอบครัว มากับเพื่อนฝูง หรือไม่กี่
คูรััก

พื้นที่กว่า 1.5 ตารางกิโลเมตรของสวนสาธารณะโอโดริเรียง
รายไปด้วยประติมากรรมน้ำแข็งขนาดน้อยใหญ่ที่ทำเป็นรูปสิ่งสารา-
สัตว์ แลนด์มาร์กของประเทศต่างๆ บุคคลสำคัญของโลก ไปจนถึง
ตัวละครจากภาพยนตร์และการ์ตูนชื่อดัง ซึ่งเมื่อประติมากรรมเหล่านี้
นั้นถูกสอดส่องด้วยแสงไฟหลากสีสันก็ทำให้ดูงดงามตระการตา
ราวกับภาพในจินตนาการ

เพลงขวัญเดินชมงานไปอย่างเหงาๆ ท่ามกลางละอองหิมะ
สีขาวที่โปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย เห็นคู่รักที่เดินจับมือกันแล้วก็
อยากให้ใครสักคนมากุมมือบ้าง แต่ก็...ไม่มี

“เฮ้อ” หญิงสาวอดสงสารตัวเองไม่ได้

ยิ่งดึก อุณหภูมิก็ยิ่งลดต่ำลง แม้เธอจะสวมอุปกรณ์กันหนาว
ครบครันตั้งแต่หัวจดเท้า แต่ก็ยังสัมผัสได้ถึงความหนาวสุดขีด

ใจหนึ่งก็อยากกลับไปนอนซุกตัวในผ้าห่มอุ่นๆ ที่โรงแรม แต่
พอลคิดว่าจะได้มาที่นี่ต้องใช้เวลาเก็บเงินนานแค่ไหนจึงตัดสินใจ
เดินต่อ เพราะไหนๆ มาแล้วก็ควรจะต้องเที่ยวให้คุ้ม

หญิงสาวฝันอยากมาเที่ยวงานเทศกาลหิมะที่ซัปโปโรสักครั้ง
ในชีวิต หลังจากได้ดูหนังโรแมนติคเรื่องหนึ่งซึ่งมาถ่ายทำที่นี่ แต่
ด้วยความที่ครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย จึงต้องเก็บเงินเองทั้งหมด

ตอนนั้นเพลงขวัญเรียนอยู่ชั้นปี 2 เธอใช้เวลาว่างช่วงเย็นวัน
ธรรมดาและวันเสาร์อาทิตย์ทำงานพิเศษทุกอย่างที่ทำได้ เมื่อได้เงิน
จำนวนหนึ่งก็นำไปจองตั๋วเครื่องบินล่วงหน้าไว้ข้ามปี เพราะจะได้
ราคาถูกกว่าจองแบบกระชั้นชิด จากนั้นเธอก็เก็บเงินมาเรื่อยๆ
จนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย หญิงสาวจึงบินมาญี่ปุ่นตามกำหนด
โดยจะอยู่ที่นี้ห้าวันสี่คืน

เธอคงเอ็นจอยกับการเที่ยวมากกว่านี้ถ้า...

ดวงตากลมโตอ่อนแสงลงเมื่อนึกถึง ‘เรื่องที่เกิดขึ้น’ สามวัน
ก่อนหน้านี้

สาวร่างเล็กกัดริมฝีปากเพื่อสะกดกลิ่นความเจ็บปวดมหาศาล
ที่เสียดแทงขึ้นมากลางใจ แต่ก็ทำได้อย่างยากเย็น

เธอพร่ำบอกตัวเองให้ลืม แต่ยิ่งพยายามหักห้ามความรู้สึก
เท่าไร หัวใจก็ยิ่งบีบรัดจนปวดหนีบไปทั้งดวง

ทันใดนั้นเอง...

“ว้าย หอยแหก!” เพลงขวัญอุทธานออกมาอย่างตลกใจเมื่อเดินไปชนกับใครคนหนึ่งเข้า

ด้วยความที่อีกฝ่ายมีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามาก แรงปะทะจึงทำให้หญิงสาวถึงกับเซถอยหลัง แต่โชคดีที่เธอทรงตัวเอาไว้ได้จึงไม่หกล้มล้มลงไป

“I’m so sorry.” เพลงขวัญรีบกล่าวคำขอโทษ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่า...

‘เฮ้ย หล่ออะ!’

ผู้ชายคนนั้นสวมเสื้อมีฮูดสีดำ กางเกงยีนส์ซีด และรองเท้าบูตสีน้ำตาล

ใบหน้าคมคายที่ประกอบด้วยคิ้วหนา ดวงตาเรียวยาว จมูกโด่ง และริมฝีปากหยักลึกสีชมพูเรื่อ่นั้นดูออกไปทางชาวญี่ปุ่นหรือเกาหลีก็ได้ แต่ไม่ใช่คนไทยแน่นอน เพราะเธออุทธานออกไปขนาดนั้น ถ้าเป็นคนประเทศเดียวกันคงมีปฏิกิริยาอะไรสักอย่างแล้ว ไม่ใช่ยืนนิ่งแบบนี้

เจ้าของร่างสูงสอมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป๋ากางเกงยีน มองมาด้วยสายตาดำหนา ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชา เขาคงกำลังคิดว่าเธอซุ่มซ่าม เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ

เพลงขวัญยอมรับความผิดโดยไม่มีข้อโต้แย้ง เพราะเธอกลัวแต่ใจลอยแท้ๆ จึงไม่เห็นว่ามีคนเดินอยู่ข้างหน้า

“โกเมนนาไซ” สาวหน้าหวานลองกล่าวขอโทษเป็นภาษาญี่ปุ่นพร้อมโค้งตัวเมื่อเห็นชายหนุ่มไม่พูดอะไร

“ไดโจบุ” เขาตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป

ที่แท้ก็เป็นคนญี่ปุ่นนี่เอง เธอเชื่อว่าเขาเข้าใจภาษาอังกฤษแน่ๆ เพราะ ‘I’m so sorry.’ เป็นประโยคเบสิกที่ใครๆ ก็แปลออก แต่

เจ้าตัวอาจมีความเป็นชาตินิยมสูง ตอนเธอพูดภาษาอังกฤษด้วยจึงไม่ตอบ

“หล่อ แต่เป็นชาชะมัด” เพลงขวัญมองตามร่างสูงไปพลาง สายหน้า แต่ผู้ชายญี่ปุ่นที่เธอเคยพบก็อย่างนี้ละ หยิ่งและถือตัวเป็นที่หนึ่ง

ดูท่าทางเขาคงไม่มีแฟนสินะ เลยต้องมาเดินคนเดียวแบบนี้ หญิงสาวแอบคิดซ้ำๆ ว่าถ้าเธอชวนชายหนุ่มมาเดินด้วยกัน ฝ่ายนั้นจะว่ายังไงนะ ทว่าไม่ถึงห้าวินาทีต่อจากนั้น...

“เนสส์!”

“นานะ”

หนุ่มสุดด่าเดินเข้าไปหาผู้หญิงตัวเล็ก หน้าตาน่ารัก ที่เรียกชื่อเขา เธอคนนั้นยืนอยู่ด้านหน้าบริเวณที่กำลังมีการแข่งขันแกะสลักน้ำแข็ง ทั้งสองคนทักทายกันอย่างสนิทสนม ก่อนที่ฝ่ายหญิงจะควงแขนฝ่ายชายเดินไปด้วยกัน

เพลงขวัญยิ้มเจื่อน เมื่อพบว่าเขาไม่ได้โสดอย่างที่คิด

‘ให้ตายเถอะ ทำไมใครๆ ก็มีคู่กันหมดเลย บนเกาะฮอกไกโด จะมีใครโดดเดี่ยวเดียวดายเท่าเราอีกไหมเนี่ย!’

เพลงขวัญรู้สึกตัวตื่นพร้อมกับความหนักอึ้งในศีรษะ หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นและพบว่าเธอนอนอยู่บนเตียงนุ่ม ได้ผ้าห่มแสนอบอุ่น แสงสว่างที่ส่องผ่านรอยแยกของผ้าม่านสีขาวเข้ามา บ่งบอกว่าเช้าแล้ว แต่ด้วยความที่ยังง่วงงุนไม่หาย สาวหน้าหวานจึงหลับตาลงนอนต่อ

ขออีกสักครึ่งชั่วโมงแล้วกันนะ...

ทว่าหลับตาลงได้ไม่ถึงห้านาที เพลงขวัญก็ได้ยินเสียงประตูเปิด ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าแผ่วเบา

‘เอ๊ะ! ใครอยู่ในห้องเราอะ’

หัวใจของสาวร่างเล็กสั่นระรัวขึ้นมาทันที และความหวาดกลัวก็ก่อตัวมากขึ้นกว่าเก่าเมื่อเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา จนกระทั่งมาหยุดอยู่ข้างเตียง

หญิงสาวหายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกกลัวจับใจ และสติยังกระเจิดกระเจิงไปกันใหญ่ เมื่อพบว่าตอนนี้เขาก็มลงมาใกล้จนได้ยินเสียงลมหายใจชัดเจน

“คุณ” เสียงทุ้มลึกดังขึ้น

คนไทยหรือ...

แต่แล้วไงล่ะ ถึงจะเป็นคนไทยก็ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกอุ่นใจมากขึ้นหรอกนะ เพราะเขาเป็นคนไม่ดีแน่ๆ คนดีที่ไหนจะแอบเข้ามาในห้องของคนอื่น

เพลงขวัญเจียบ และคิดหาวิธีเอาตัวรอดจากสถานการณ์อันตราย แต่ความกลัวก็ทำให้สมองตื้อ นึกอะไรไม่ออกเลย

“คุณ ตื่นได้แล้ว เข้าแล้ว” ผู้ชายคนนั้นเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

หญิงสาวนอนนิ่ง แกล้งตายได้ไหมนะ ไม่ได้สิ เขาไม่ใช่หมีสักหน่อย แต่เป็นผู้ชายโรคจิตต่างหาก ถึงจะแกล้งตาย เขาก็อาจจะข่มขืนศพเธอก็ได้ ยิ่งงี้ก็ไม่รอด!

‘โอ๊ยยยย...เอาใจดีวะ’

ตอนนี้มีทางเดียวที่จะรอดก็คือลุกขึ้นมาสู้ แต่ผู้หญิงตัวเล็กๆ จะสู้แรงผู้ชายได้ยังไง

‘เฮ้ย อย่าเพิ่งถอดใจดิ ลองสู้ดูก่อน ตั้งสติดีๆ แกมีโอกาสรอดเว้ย’

เพลงขวัญปลุกใจตัวเอง ก่อนจะรวบรวมสติและพลังกำลังทั้งหมดที่มี จากนั้นก็เริ่มนับในใจ

‘หนึ่ง สอง สาม!’

เมื่อนับถึงสาม สาวหน้าหวานก็ล้มตาคืนพร้อมตัวผ้าห่มออก จากตัว ทันทีที่เห็นร่างสูงใหญ่ของไอ้โรคจิตก็ยกขาขึ้นหมายจะถีบ เข้าที่ยอดอกของมัน แต่โชคไม่เข้าข้างเมื่อผู้ร้ายไหวตัวทัน เบี่ยงตัว หลบฝ่าเท้าได้อย่างหวุดหวิด

“เฮ้ย!” ภานูรุจทำหน้าเหลือ เพราะไม่คิดว่าจะโดนอีกฝ่าย มุ่งร้าย

ด้านหญิงสาวก็รีบกระโดดลงจากเตียงไปยืนอยู่อีกฝั่งหลังจาก พลาดเป้า

“เอ๊ะ! คุณ...” เพลงขวัญเบิกตาโตเมื่อเห็นหน้าของอีกฝ่าย ชัดๆ

“นี่มัน... ผู้ชายที่เราเดินชนเมื่อวานนี่นา!”

“อ้ออ้อ” ชายหนุ่มในชุดเสื้อไหมพรมแขนยาวสีขาวยาวและกาง- กเกงจ็อกเกอร์สีดำยกมือขึ้นกอดอกและมองเธอเขม็ง

“คุณเข้ามาในห้องฉันได้อย่างไร”

“ห้องคุณ?” คิ้วหนาเหนือดวงตาคมกิริบเลิกขึ้น

“ก็... อะ...” เพลงขวัญกำลังจะตอบอย่างมั่นใจว่าใช่ แต่เมื่อ กวาดตามองไปรอบๆ ก็พบว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องพักของเธอ!

“นี่ห้องผม” เขาบอกเสียงขรึม

“ห้องคุณ?” หญิงสาวหน้าเงื่อน

“ใช่”

“ฉันมานอนที่ห้องคุณได้อย่างไร”

“ผมพามาเมื่อคืน” ชายหนุ่มตอบด้วยท่าที่สบายๆ ราวกับ ว่าการพาผู้หญิงมาที่ห้องเป็นเรื่องที่เขาทำเป็นประจำ

เพลงขวัญอ้าปากหวอ “อะ! แล้วทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย”

“คุณเมามาก”

“จริงสินะ” เมื่อคืนนี้เธอไปดื่มเหล้าที่ผับคนเดียว หลังจากดื่ม

แก้วแรกหมดก็เริ่มมีน้ํา สมองทำงานช้าลงกว่าครึ่ง แสงสีรุบวาบและเสียงดนตรีก็ทักทำให้ดวงตาพร่าพรายและหูอื้อไปหมด จากนั้นสติก็หลุดลอย จำอะไรไม่ได้อีกเลย

“เมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง จำได้หรือเปล่า” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาถามเสียงเรียบ

“มะ...ไม่รู้สิ” เพลงขวัญปากสั่นเล็กน้อย เพราะสังหรณ์ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดี เมื่อก้มลงมองเสื้อผ้าที่ตัวเองใส่อยู่ก็พบว่าเป็นเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงบ็อกเซอร์ลายตาราง ซึ่งมันไม่ใช่ชุดของเธอแน่นอน

‘อย่าบอกนะว่า...เราตกเป็นของผู้ชายคนนี้แล้ว!’

คุณชายหิมะ

สามปีผ่านไป

เบื้องหลังฉากกันอาบน้ำกระจกใสในห้องน้ำขนาดใหญ่ที่ ตกแต่งด้วยโชนสีเทาเข้ม ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งกำลังยืนทำความสะอาด สะอาดร่างกายอยู่ภายใต้ฝักบัวแบบเรนชาเวอร์ ดวงตาทั้งสองข้าง ของเขาหลับพริ้ม ขณะที่ใบหน้าคมคายแห่งนี้รับน้ำอุ่นที่กระจาย ออกมาจากฝักบัวขนาดใหญ่

ชายหนุ่มมีรูปร่างสมบุรณ์แบบไร้ที่ติ เริ่มตั้งแต่ส่วนสูงกว่า หนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ไหล่กว้างผิวดำย แขนที่เต็มไปด้วย มัดกล้ามเนื้อ นอกตึงแน่น รวมทั้งซิกซ์แพ็คเป็นลอนซึ่งเกิดจากการ ออกกำลังกายอย่างมีวินัย

มือหนาจับได้ฟองสบู่ออกจากเนื้อตัวจนสะอาดหมดจด ก่อน จะเอื้อมมือไปปิดฝักบัว เขาเปิดประตูฉากกันอาบน้ำ เดินเปลือย เปล่าออกมาด้านนอก หยิบผ้าเช็ดตัวสีขาวที่แขวนอยู่บนราวมาพัน กาย และใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กอีกผืนเช็ดผมระหว่างเดินไปยังห้องแต่ง- ตัวที่เชื่อมต่อกัน

เสื้อผ้าและเครื่องประดับถูกจัดไว้อย่างเป็นสัดส่วนภายใน ห้องแต่งตัวหรู ไม่ถึงยี่สิบนาที เขาก็พร้อมออกไปทำงานในชุดสูท

สีกรมท่า เนกไทสีน้ำตาล และรองเท้าหนังสีดำ

เจ้าของร่างสูงหยิบนาฬิกาปาเต็ก พิลิปป์ขึ้นมาสวมข้อมือข้างซ้ายพลางมองตัวเองในกระจก ผมสีน้ำตาลเข้มที่เซตไว้อย่างเนียบเผยให้เห็นโครงหน้าชัดเจน ใบหน้าหล่อเหลาประกอบไปด้วยดวงตาเรียวยาวที่ฉายแววมั่นคงและลุ่มลึกอยู่เป็นนิตย์ จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากรูปกระจับสีชมพูระเรื่อ

เมื่อแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ขับรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ ซี สามร้อยคาบรีโอเลตสีขาวออกจากคอนโดย่านทองหล่อ มุ่งหน้าไปยังตึกเดอะ ชันกรู๊ปที่ตั้งอยู่ในย่านเพลินจิต

เช้าวันนี้รถติดมากเหมือนทุกวัน เขาจึงฆ่าเวลาด้วยการอ่านข่าวในไอแพดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงบริษัทในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

เจ้าของร่างสูงส่งาเปิดประตูก้าวลงจากรถคันหรู และสั่งการให้ลูกน้องนำรถไปจอดให้ จากนั้นจึงเดินเข้าไปในตึกสูงยี่สิบชั้นเพื่อทำภารกิจแรกของวัน นั่นก็คือสัมภาษณ์ผู้ที่จะมาเป็นเลขานุการคนใหม่ของเขา แทนคนเดิมที่เพิ่งลาออกไปแต่งงานนั่นเอง

“สวัสดีค่ะท่านรอง”

“สวัสดีครับท่านรอง”

“สวัสดีตอนเช้าค่ะท่านรอง”

เสียงทักทายดังขึ้นตลอดทางที่ภานุรุจเดินผ่าน ชายหนุ่มพยักหน้ารับเบาๆ ขณะที่พนักงานทุกคนมองเขาอย่างชื่นชม โดยเฉพาะสาว ๆ ที่แอบกรี๊ดรองประธานหนุ่มและเฝ่ฝืนว่าสักวันหนึ่งจะครอบครองหัวใจเขาให้ได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะทุกคนรู้กันดีว่าท่านรองทั้งนิ่งขรึมและเย็นชา จนได้ฉายาว่า ‘มิสเตอร์สโนว์’ หรือ ‘คุณชายหิมะ’

ใครๆ ต่างคิดว่าเขาไร้หัวใจ เพราะที่ผ่านมามีภานุรุจไม่เคยควงสาว ๆ เลยสักคน แต่คุณชายหิมะไม่มีหัวใจจริงหรือเปล่านั้น คงไม่มี

ใครรู้นอกจากเขาเอง

หลังจากเรียนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัย
วาเซดะ ประเทศญี่ปุ่นแล้ว ภาณุรุจก็กลับมาช่วยพ่อดูแลกิจการของ
เดอะ ชันกรู๊ปทันที

เป็นเวลาสามปีแล้วที่เขาดำรงตำแหน่งรองประธานบริษัท
และในอีกสามเดือนข้างหน้า ภาณุรุจก็จะก้าวขึ้นไปเป็นประธาน
ของเดอะ ชันกรู๊ปแทนพ่อ

...

‘ต่อไปอนาคตของเดอะ ชันกรู๊ปจะขึ้นอยู่กับแกแล้วนะ’ ท่าน
พูดกับเขาเมื่อวันก่อน

‘คุณพ่อไม่ต้องห่วงงนะครับ ผมจะดูแลเดอะ ชันกรู๊ปให้ดีที่สุด’
ภาณุรุจเอ่ยเสียงหนักแน่น

‘พ่อเชื่อว่าแกทำได้ อ้อ แต่แกคงต้องหาเลขาฯ ใหม่ล่ะ เพราะ
คุณนาคเขาบอกว่าจะขอเกษียณตามพ่อเหมือนกัน’ พ่อเอ่ยถึง
นาถลดา ผู้ช่วยคนเก่งของท่าน

เมื่อเจ้านายวางมือ เลขาฯ อย่างนาถลดา ก็อยากจะพักผ่อน
เช่นกัน เพราะทำงานหนักมาตั้งแต่สมัยยังสาว

‘โอ้ ผมอุตส่าห์คิดว่าจะได้คุณนาคมาช่วยงาน’ ชายหนุ่มบอ
กอย่างเสียดาย เพราะตอนแรกเขาจะว่าจะให้ฝ้ายนั้นมาช่วยงานแทน
เลขาฯ คนเดิม

‘ไม่เป็นไรหรอกน่า เดี่ยวนี้เลขาฯ เก่งๆ เยอะ เดี่ยวพ่อให้ฝ้าย
บุคคลเปิดรับสมัคร แล้วก็ให้คุณนาคช่วยสกรีนรอบแรกให้’

‘อย่างนั้นก็ได้ครับ’ ภาณุรุจพยักหน้าเบาๆ

‘สู้ๆ ให้อู่ลูกชาย’ พ่อยิ้มให้กำลังใจเขา

ภาณุรุจรู้ว่าท่านคาดหวังอย่างสูงว่าเขาจะสามารถสานต่อ
ธุรกิจหนังสือพิมพ์เดอะ ชันนิวส์และช่องเดอะ ชันทีวีที่ท่านก่อตั้ง

ขึ้นมาให้ก้าวหน้ามากขึ้นไปอีกในอนาคต แน่แน่นอนว่าภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่มาพร้อมกับความกดดันมหาศาล แต่ถึงอย่างนั้นภานุรุจก็ตั้งใจทำงานให้ดีที่สุดเพื่อไม่ให้พ่อผิดหวัง

...

รองประธานหนุ่มเดินออกจากลิฟต์ผู้บริหารและเลี้ยวซ้ายไปยังห้องประชุมเล็กเพื่อรอสัมภาษณ์เลขาฯ คนใหม่ในอีกสามสัปดาห์ข้างหน้า

“ท่านรองรับเครื่องดื่มอะไรดีคะ” แม่บ้านสาวเดินมาสอบถามหลังจากเขาเข้ามานั่งข้างในแล้ว

“ขอเป็นกาแฟดำแล้วกัน ขอขอบคุณครับ”

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” หญิงสาวค้อมศีรษะ ก่อนจะเดินออกไปชงกาแฟตามคำสั่งของเจ้านาย

ระหว่างรอเครื่องดื่ม ภานุรุจก็เปิดดูแฟ้มประวัติของผู้ที่จะมาสัมภาษณ์สองคนในวันนี้ เพื่อจะได้รู้จักแต่ละคนคร่าวๆ ก่อน

คนแรก...นางสาวเพลงขวัญ วงศ์สุภาพ อายุ 25 ปี

ดวงตาสีเข้มหรือแคบลงเมื่อเห็นรูปถ่ายที่ติดอยู่บนใบสมัคร

ทำไมหน้าคุ้นๆ เหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน

ภานุรุจนั่งครุ่นคิดอยู่เกือบหนึ่งนาที ก่อนจะจำได้ว่าเธอคือ... ผู้หญิงชุ่มช้ำคนนั้นนั่นเอง!

“คุณเพลงขวัญคะ”

เมื่อได้ยินเสียงเรียก หญิงสาวร่างเล็กในชุดเสื้อสูทและกระโปรงทรงสอบสีเทา สวมรองเท้าคัทชูสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งกำลังนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่ที่ลิ้มตาขึ้น

“เดี๋ยวเชิญทางนี้เลยคะ” เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสาวที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องรับรองบอก

“คะ” เพลงขวัญเอื้อมือไปหยิบแฟ้มเอกสารบนโต๊ะรับแขก ลุกขึ้นจากโซฟา และเดินตามอีกฝ่ายตรงไปยังห้องประชุมเล็กที่อยู่ ไม่ไกลกัน

ที่นี่คือบริษัทเดอะ ชันกรู๊ป เจ้าของสื่อสิ่งพิมพ์รายใหญ่อ่าง นึ่งสื่อพิมพ์เดอะ ชันนิวส์และช่องเดอะ ชันทีวี ซึ่งปัจจุบันมีมูลค่า่า บริษัทสูงถึงสามหมื่นห้าพันล้านบาท

วันนี้เพลงขวัญมีนัดสัมภาษณ์งานรอบสองกับว่าที่เจ้านาย ของเธอ หลังจากสัมภาษณ์รอบแรกกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลและ เลขานุขา ของประธานบริษัท และผลก็คือผ่าน แม้เธอจะเคยมี ประสบการณ์ทำงานเป็นเลขานุขา มาถึงสามปี แต่ก็ยังอดตื่นเต้นไม่ได้ อยู่ดี

เดอะ ชันกรู๊ปถือเป็นบริษัทใหญ่ระดับโลกที่ใครๆ ก็อยาก ทำงานด้วย ที่เธอตัดสินใจสมัครงานที่นี่ก็เพราะมั่นใจว่าตัวเองมี คุณสมบัติเพียงพอที่จะทำหน้าที่เลขานุขา รองประธานบริษัท วันนี้เธอ จะแสดงไหวพริบบริบทักษะให้ว่าที่เจ้านายได้เห็นอย่างเต็มที่ ถ้าไม่สดี แตกจนตอบคำถามไม่รู้เรื่อง ยิ่งงี้ก็ต้องผ่านการสัมภาษณ์แน่นอน

“ขอให้โชคดีนะคะ” เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสาวอวยพรเมื่อพา เธอมาถึงหน้าห้องประชุมเล็ก

“ขอบคุณคะ” เพลงขวัญยิ้มซาบซึ้ง “เข้าไปได้เลยใช่ไหมคะ”

“คะ ท่านรองพร้อมแล้ว”

เพลงขวัญมองผ่านประตูกระจกใสเข้าไปก็เห็นว่า ‘ท่านรอง’ นึ่งรออยู่บนเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่แล้ว แต่ด้วยความที่เขานั่งหลังจึง ไม่เห็นว่าหน้าตาเป็นยังไง และอายุประมาณไหน รองประธานบริษัท ก็น่าจะประมาณสี่สิบต้นๆ ละมั้ง...เธอคาดเดาจากประสบการณ์

สาวร่างเล็กสุดลมหายใจลึกเพื่อเรียกความมั่นใจ ก่อนยก มือเรียวขึ้นเคาะประตูห้องอย่างสุภาพ

ก็อึกๆ

“ขออนุญาตค่ะ”

“เชิญครับ” เสียงทุ้มลึกดังตบกลับมาจากด้านใน
ได้ยินดังนั้น เพลงขวัญจึงผลัดประตูเดินเข้าไป

แอร์เย็นฉ่ำภายในห้องประชุมเล็กและความเงียบทำให้หญิงสาวรู้สึกประหม่าขึ้นมาทีเดียว อาจเป็นเพราะคราวนี้เป็น การสัมภาษณ์ กับว่าที่เจ้านายโดยตรง เลยทำให้กดดันกว่ารอบแรกเป็นสองเท่า

‘ไม่ต้องตื่นเต้นนะเพลงขวัญ แก่สวย แก่เก่ง แก่ทำได้’ เธอปลุกใจตัวเอง

“เชิญนั่งครับ” คนที่นั่งอยู่ที่หัวโต๊ะประชุมทรงโค้งบอก

“ขอบคุณค่ะ” สาวหน้าใสก้าวเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ทางด้านซ้ายมือของเขา

“พร้อมหรือยังครับ”

“พร้อมค่ะ” เธอตอบน้ำเสียงกระตือรือร้น

“ถ้า...เรามาทำความรู้จักกันก่อนดีกว่า” อีกฝ่ายพูดจบก็หมุนเก้าอี้กลับมา และแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ “ผม...ภานุรุจ ที่ปกรณฤณาท รองประธานเดอะ ชันกรุป ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณเพลงขวัญ”

วินาทีที่เห็นหน้าเขา ริมฝีปากอิมสิมพูของหญิงสาวก็อ้าค้าง ดวงตาวนเวียนเบิกโต รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ไปทั้งตัว

‘ไม่...ไม่จริง เราต้องฝันไปแน่ๆ มันจะบังเอิญขนาดนี้ได้ยังไงกัน!’

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” น้ำเสียงนุ่มนวลทำให้หญิงสาวหลุดจากภวังค์

“เปล่าค่ะ” เพลงขวัญปฏิเสธทั้งที่เหงื่อแตกพลั๊กเต็มใบหน้า และฝ่ามือ

สำหรับผู้หญิงคนอื่น การได้เจอคนหล่อ งานดีฟรีเมียแบบนี้อาจเป็นพรหมลิขิต แต่สำหรับเพลงขวัญแล้ว นี่มันกรรมลิขิตชัดๆ!

‘ให้ตายเถอะ อยากจะหายตัวไปจากตรงนี่จริงๆ’

ประกายวิบวับในดวงตาเรียวยาวสีดำลึบที่มองมาทำให้หญิงสาวมั่นใจว่า เขาจำเธอได้แน่นอน แม้ว่าเจ้าตัวจะเป็นปลุกหนึ่งขีมิรรวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

‘ไม่มีใครจำคนที่เคย ‘มีซิมตึง’ กันไม่ได้หรอก ถึงเรื่องวันนั้นมันจะผ่านมาสามปีแล้วก็เถอะ!’

“ดิฉันขอตัวนะคะ” เพลงขวัญตัดสินใจลุกขึ้นจากเก้าอี้

“จะไปไหนครับ” เจ้าของโบหน้าหล่อเหลาถามเสียงขีมิรร

“กลับค่ะ” เธอหมุนตัวจะเดินไปยังประตู ในจังหวะนั้นชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นทันควัน

“กลัวหรือ”

สาวร่างเล็กหันขวับกลับไปมองคนที่ปรามาสเธอทันที “ใครกลัวคะ”

“ก็คุณไง” มุมปากของเขายกขึ้นน้อยๆ คล้ายกำลังเยาะเย้ยเธออยู่

“ดิฉันไม่ได้กลัวนะคะ” ดวงตากลมโตมองเขาอย่างเอาเรื่อง

“แต่คุณกำลังจะหนีผมเป็นครั้งที่สอง”

“ถ้าคุณหมายถึงเรื่องที่ญี่ปุ่น เป็นใครก็ต้องหนีไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยเสียงฉะฉาน ประกายวาววับปรากฏในดวงตาคู่สวย

“ผมดูอันตรายนานคนนั้นเลยหรือ” คิ้วหนาเลิกขึ้นเล็กน้อย

“ใช่ค่ะ”

“แต่เข้าวันนั้นผมแค่นั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้แตะต้องคุณแม้แต่ปลายผมเลยนะ”

“แล้วก่อนหน้านั้นล่ะ”

“คุณคิดว่าผมทำอะไรคุณ”

“ก็ดิฉันไม่รู้เรื่อง คุณอาจจะฉวยโอกาสดับดิฉันก็ได้นี่คะ ขึ้นชื่อว่าผู้ชายไว้ใจไม่ได้หรอก”

หญิงสาวมองเขาด้วยสายตาประณาม แม้เรื่องราวจะผ่านมานานมากแล้ว แต่ความทรงจำอันเลวร้ายนี้ก็ไม่เคยลบเลือนไปจากใจเธอ ตั้งแต่นั้นเพลงขวัญก็ไม่ต้องเครื่องตีมแอลกอฮอล์ทุกชนิดอีกเลย เพราะมันเป็นต้นเหตุทำให้เธอเสียความบริสุทธิ์ที่เก็บรักษามายี่สิบสองปีให้ผู้ชายคนนี้!

ภานรุจสายหน้าพลาถอนหายใจเบาๆ “คุณคิดไปเองทั้งนั้น”

“คิดไปเองที่ไหนคะ ก็คุณบอกว่าคืนนั้นไปเจอดิฉันมาอยู่ในผ้า เลยกลับมาที่ห้อง ผู้ชายที่พาผู้หญิงมาไม่ได้สติกลับห้องจะพาไปทำอะไรล่ะคะ นอกจาก...”

แม้ผู้ชายคนนี้จะดูดีทุกกระเปียดนี้ว แต่การกระทำของเขาไม่เป็นสุขภาพบุรุษเอาเสียเลย

“ช่วยมานั่งที่เดิมด้วยครับ” รองประธานหนุ่มบอกด้วยเสียงมีอำนาจ

“ไม่ค่ะ ดิฉันจะกลับบ้าน” เพลงขวัญยอมรับว่าอยากได้งานที่นี้มาก เพราะนอกจากเงินเดือนสูงแล้ว การได้ทำงานกับบริษัทชั้นนำของประเทศยังจะทำให้เธอมีโอกาสได้พัฒนาตัวเองมากขึ้นด้วย ถ้าว่าที่เจ้านายของเธอไม่ใช่เขา เธอก็คงไม่ต้องลำบากใจแบบนี้

“ได้ครับ แต่ก่อนกลับ ผมขอชี้แจงเรื่องที่ญี่ปุ่นก่อน” วันนั้นหญิงสาวหุนหันหนีไปโดยไม่รอฟังเขาอธิบายให้จบ ทำให้เขากลายเป็นคนเลวในสายตาเธอมาตลอดสามปี แต่วันนี้เขาจะไม่ยอมให้อีกฝ่ายจากไปพร้อมความเข้าใจผิดอีกแล้ว

“เรื่องมันจบไปแล้ว อย่าไปพูดถึงอีกเลยคะ” การรื้อฟื้นมีแต่จะตอกย้ำให้เธอยิ่งรู้สึกแสบกว่าเดิม

“จบง่าย ๆ แบบนี้ไม่ได้ เพราะผมเสียหาย”

“เสียหาย?” เขาเสียหายยังไง เธอต่างหากล่ะที่เสียหาย!

ภานุรุจยกไหล่ “ใช่ สามปีที่ผ่านมานี้ คุณเข้าใจผมผิด”

“จะบอกว่าคืนนั้นคุณไม่ได้ทำอะไรดิฉันนั้นหรือคะ”

“อ้อฮือ”

“จะเชื่อได้ยังไง”

“ผมจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น จนกว่าคุณจะกลับมานั่งตรงนี้” รองประธานเดอะ ชันกรุปยื่นเงื่อนไข

“...” ดวงตากลมโตฉายแววลังเล

“ผมให้ค่าเสียเวลาหนึ่งพันบาท แลกกับการนั่งฟังผมไม่เกินสิบนาที โอเคไหม”

เพลงขวัญทำหน้าทึ่ง ‘เอาเงินมาหลอกล่อเรานั่นหรือ! สิบนาทีหนึ่งพันบาททั้งนั้นหรือ!’

ภานุรุจเห็นหญิงสาวยังยืนนิ่งจึงหยิบธนบัตรสีเทาสองฉบับ ออกมาจากกระเป๋าตางค์หนึ่งสี่ด้ายี่ห้าร้อย และวางลงบนโต๊ะ

“สองพันบาท”

สองพันบาททั้งนั้นหรือ!

“ก็ได้ค่ะ” เพลงขวัญเดินกลับไปนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมอย่างว่องไว พร้อมถาม “ถ้าเรื่องเมื่อสามปีก่อนไม่ได้เป็นอย่างที่ดิฉันพูด แล้วมันยังไง เชิญเล่าค่ะ”

“นั่งฟังเขาสิบนาทีได้ตั้งสองพันบาท ใครไม่เอาก็โง่แล้วค่ะ เงินไม่ได้สำคัญที่สุดสำหรับเพลงขวัญ แต่เพลงขวัญอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเงินหวังว่าจะเข้าใจนะค่ะ”

2

เรื่องคืนนั้น

สามปีก่อน

ตอนเที่ยงคืนของวันนั้น หลังแยกกับนานะ ภาณุรุจก็ไปที่คลับแห่งหนึ่งในย่านชูชุกิโนะคนเดียว ระหว่างที่ชายหนุ่มกำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่บาร์เตอร์บาร์นั่นเอง ก็มีใครคนหนึ่งเข้ามาสวมกอดเขาจากทางด้านหลัง

‘ฮือๆๆ เราชักกาย อย่าทิ้งเราไปเลยนะ’ เธอคร่ำครวญอย่างคลุ้มคลั่ง กลิ่นแอลกอฮอล์ที่ลอยมาเตะจมูกทำให้ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเมามาก

ภาณุรุจยืนขึ้นและแกะมือเล็กออก ก่อนจะหันกลับไปหาผู้หญิงคนนั้น แล้วก็ต้องอึ้งเมื่อพบว่าเธอคือคนที่เดินชนเขาในงานเทศกาลหิมะนั่นเอง!

ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยอะไร อีกฝ่ายก็โผล่เข้ามากอดเขาไว้อีกครั้ง ‘อย่าทิ้งเราไปนะกาย เราขอร้อง ฮือ...’ เธอสะอึกสะอื้นจนตัวโยน น้ำตาไหลออกมาไม่หยุด

ชายหนุ่มพรวดพราดใจยาวเหยียด นี่หญิงสาวคงโดนแฟนทิ้งมาถึงได้มาดื่มเหล้าจนเมามากสภาพแบบนี้ แถมยังพุ่มพวยใส่คนแปลกหน้าอย่างเขาโดยไม่อายอีก

‘ปล่อยผม’ เขามองเธอด้วยสายตาดำทมิฬ

‘ไม่ปล่อย เราชักกาย ได้ยินไหมว่าเรารักกาย!’

‘ผมไม่ใช่แฟนคุณ’ ภานูรุจผลละออกมา ยกมือหน้าขึ้นจับไหล่
บางและเขย่าแรงๆ ‘ตั้งสติหน่อยสิ!’

ดูเหมือนว่าการจับเธอเขย่าจะได้ผล อีกฝ่ายนิ่งไป ดวงตากลม
โตที่แดงกำซ่อนมองเขาอย่างพิจารณา

‘คุณไม่ใช่กายเธอ’ แพขนตางอนยาวที่เปียกชื้นไปด้วยหยาด
น้ำตากระพือขึ้นลงช้าๆ

‘อืม!’ เขาตอบเสียงหนักแน่น

ประกายในดวงตาคู่สวยไหวระริก ‘ไม่จริง’ หญิงสาวส่ายหน้า
ไม่ยอมรับความจริง

‘จริง! ดูหน้าผมดีๆ สิ’ ภานูรุจโน้มใบหน้าคมคายลงไปหาคน
ตัวเล็กกว่า หากมองจากสายตาคนภายนอก ทุกคนคงคิดว่าเขา
กำลังจะจูบเธอ แต่เขาไม่ได้คิดจะทำอย่างนั้นเลยสักนิด ก็แค่อยาก
ให้เธอได้มองหน้าชัดๆ

คนเมามาเม้มริมฝีปากแน่น จ้องหน้าเขานิ่งๆ อยู่อย่างนั้นเนิ่น
นาน ก่อนที่น้ำใสๆ จะไหลรินออกมาจากดวงตาววมซ้าอีกกระลอก

‘ฮือๆ’ ร่างเล็กอ่อนปวกเปียกและทำท่าจะทรุดลง ชายหนุ่ม
จึงต้องช่วยประคองเอาไว้อย่างทุลักทุเล

ภานูรุจปล่อยให้เธอร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนเขาเกือบสิบนาที
จนกระทั่งหญิงสาวสงบลงจึงเริ่มสอบถาม

‘คุณมากับใครครับ’ เขาพยายามคุยกับคนเมมา แม้ไม่รู้ว่า
คนเมมาจะเข้าใจหรือเปล่า

‘อะไรนะ!’ หญิงสาวปรือตาขึ้นมองเขาและถามเสียงดังแข่ง
กับเพลงที่เปิดอยู่

‘คุณ-มา-กับ-ใคร’ ภานูรุจก้มลงกระซิบซิดิบหูที่แดงแฉ้เพราะ

ฤทธิ์แอลกอฮอล์

‘ซ่านนน...มากับ...คุณ!’ เจ้าตัวยิ้มหวาน ดวงตาดำดกเต็ม
หนุ่มร่างสูงทำหน้าที่เหลออхла ‘เฮ้ย! ไม่ใช่ละ ผมมาคนเดียว’
‘ปะ กลับห้องกัน’ ยายเมรี่ชี้เมาเร่งเร้า ขณะที่ยื่นเงินไปมา
‘กลับห้องอะไรละ เราไม่ได้อยู่ห้องเดียวกันสักหน่อย’ ภาณุจุ
มีสีหน้าลำบากใจขึ้นมาทันที

‘คุณรักฉันไหม’ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาถามน้ำเสียงจริงจัง
ไม่นำพาต่อสิ่งที่เขาบอก

‘ไม่’ โบทันหน้าหล่อเหลาเรียบนิ่ง

อีกฝ่ายมีสีหน้าผิดหวังขึ้นมาทันที ดวงตาที่จ้องมองมาฉาย
แววปวดร้าวมหาศาล ‘ทำไมอะ!’

ภาณุจุเห็นอย่างนั้นก็รู้ตัวว่าคำตอบของเขาคงไปทำร้ายเธอ
โดยไม่ได้ตั้งใจเสียแล้ว

‘ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น’ เขาลิ้มไปว่าหัวใจของ
หญิงสาวกำลังเปราะบาง เวลานี้จึงไม่ควรจะพูดอะไรที่ตอกย้ำให้
เธอรู้สึกแย่กว่าเดิม

โบทันหวานเริ่มบิดเบ้ ‘ใครๆ ก็ไม่รักฉัน ฮี!’

‘ร้องไห้อีกแล้ว’

‘ก็ฉันเศร้านี้ ไม่มีใครรักฉันเลย ฮีๆๆ’

‘อะๆ ผมรักคุณก็ได้’ เขาเอ่ยออกไปอย่างนั้น เพราะอยากให้
คนนอกที่รู้สึกดีขึ้นมา

แล้วก็ได้ผลจริงๆ เมื่อหญิงสาวหยุดร้องไห้แทบจะทันที

‘จริงหรอ’ นัยน์ตาหวานเปล่งแสงพิริบพราว

‘อืม’ ภาณุจุพยักหน้า...เอาเถอะ คนเมาจำไม่ได้หรอก

‘ดีใจจัง’ เธอยิ้มร่าเริงทั้งที่น้ำตายังเปียกแฉะ

‘ผมจะกลับแล้วนะ’

‘ฉันกลับด้วย’ อีกฝ่ายกอดเอวเขาหมับ

‘เฮ้ย! ไม่ได้’ ภาณุจุปฏิเสฐเสียงแข็ง

‘จื่อ...’ เธอส่งเสียงขัดใจพร้อมทำปากยื่น

‘ไม่ต้องมาอแงเลย ยังไงผมก็ไม่ให้คุณกลับด้วย’ เจ้าของว่าง
สูงถอยหนี ขณะที่คนเมาเบียดกายนุ่มนุ่มเข้าใกล้ การรुकืบของเธอ
ทำให้หัวใจชายหนุ่มเต้นระรัวไม่เป็นจังหวะขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

‘ไม่เอา ฉันจะกลับกับคุณ’

‘ไม่ได้’ ชายหนุ่มยื่นยันคำเดิม

‘ขอกลับด้วยคนสิ นะๆ’ อีกฝ่ายอดอดอ้อนและมองเขาด้วย
สายตาเว้าวอน ตอนนี้สติสัมปชัญญะของเธอคงหายไปกับแอลกอฮอล์จนหมดสิ้นแล้ว ถึงได้เอ่ยปากขอกลับบ้านกับผู้ชายแปลกหน้า
ได้อย่างไม่กลัวเกรงอันตรายใดๆ ทั้งนั้น

ภาณุจุลั่งลงอย่างมากว่าจะเอาอย่างไรกับผู้หญิงคนนี้ดี เพราะ
ถ้าปล่อยไว้ให้เธออยู่ในผับต่อคนเดียวต้องไม่ปลอดภัยแน่ๆ

สุดท้ายชายหนุ่มก็ตัดสินใจพาผู้หญิงที่เขาไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ
กลับมายังโรงแรมด้วย

“เด็ดว่ะ!” เพลงขวัญยกมือขึ้นเบรกภาณุจุ ก่อนที่เขา
จะเล่าต่อ

“คุณแต่งเรื่องหรือเปล่าคะเนี่ย” เธอหรีตามองเขาอย่างจับผิด
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตัวเองจะทำอะไรน่าอายได้ขนาดนั้น

“ผมพูดความจริง” คนหน้าหนึ่งตอบเสียงเรียบ นัยน์ตาสีเข้ม
ไม่มีพิรุณปรากฏให้เห็น

‘ไม่จริง!’ หญิงสาวกรีดร้องในใจอย่างรับไม่ได้

“อ๊วยยย...ฉันทำอะไรลงไปเนี่ย” เพลงขวัญรู้สึกอับอายจน
อยากจะมีมุดลงไปใต้โต๊ะให้รู้แล้วรู้รอด

“ไม่รู้สิครับ”

“ดิฉันไม่ได้ถามคุณคะ แคร่รำพึงรำพันกับตัวเอง” เห็นหนึ่งๆ แบบนี้ก็กวนเหมือนกันนะ

“อ้าว เหยอครับ” ดวงตาคมกริบเป็นประกายวิบวับ

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวคั่นหัวใจยิบๆ อยากจะตีแขนเขาให้หายหมั่นไส้ แต่ก็ทำได้แค่คิด เพราะเดี๋ยวชายหนุ่มจะโวยวายหาว่าเธอทำร้ายร่างกาย

“พร้อมฟังต่อหรือยัง” ภาณุรุจหยิบปากกาสีเงินด้ามหูขึ้นมาควงเล่นระหว่างรอคำตอบ

มาถึงจุดนี้แล้ว ไม่พร้อมก็ต้องพร้อมละ...

“จัดมาค่ะ!” เพลงขวัญก็อยากรู้เหมือนกันว่าตัวเองจะมีพฤติกรรมน่าอายที่เธอเรียกว่า ‘เรื้อน’ ได้มากที่สุดแค่ไหน หลังจากไปถึงโรงแรมแล้วเกิดอะไรขึ้นต่อ หากว่าเรื่องมันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด...

เมื่อมาถึงห้องพัก ภาณุรุจใช้เวลาอยู่นานกว่าจะถอดรองเท้าให้เธอสำเร็จ เพราะอีกฝ่ายตื่นพราดๆ ไม่หยุด จากนั้นเขาก็ประคองร่างบางไปนอนลงบนเตียงขนาดหกฟุตที่ตั้งอยู่กลางห้อง แต่คนเมาดันไม่ยอมนอนง่ายๆ

“อยากเต้น!” หญิงสาวแดงตัวลุกขึ้นนั่งและโพล่งออกมา

“ฮะ?” คิ้วหนาขมวดมุ่นเข้าหากัน

“เต้นนง” เธอตืดตื้นเหมือนเด็กน้อยเอาแต่ใจอย่างไรอย่างนั้น

“นอนดีกว่า ดึกแล้ว” ภาณุรุจพยายามตะล่อม

“ไม่นอน ฉันจะเต้น!” คนเมาเถียงทันควัน

“แล้วจะเต้นยังไง ไม่มีเพลงนะ”

“ซ่านมีดนตรีในหัวใจ!” ว่าแล้วยายเมรีชี้เมาท์ลุกขึ้นยืนทั้งที่

หลับตา

‘เฮ้ย ระวัง’ ชายหนุ่มขยับตัวเตรียมพร้อมเพื่อรอรับหากเธอ
เสียหลัก

‘ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ช้านสวย ช้านไม่เป็นไร’ หญิงสาวเอ่ย
เสียงยานคางพลางปรือตาขึ้นมองเขา

‘เกี่ยวไหมเนี่ย’ ภาณุรุจทำหน้าง

‘คุณณณ...ร้องเพลงให้หน่อยสิ’ จู่ๆ อีกฝ่ายก็ตั้งขึ้นมา ทำเอา
ภาณุรุจตามไม่ทัน

‘อ้าว ไหนเมื่อกี้ว่ามีดนตรีในหัวใจ’

‘เปลี่ยนใจแล้ว คุณร้องเพลงให้หน่อย’

‘ไม่’

‘ใจร้ายยย’ เธอมองเขาด้วยสายตาประณาม

‘ไม่รู้!’ ชายหนุ่มยกมือขึ้นมากอดอก เรื่องอะไรเขาต้องทำ
ตามคำสั่งของผู้หญิงขึ้นมาคนนี้ได้

‘เฮอะ เต็มแบบไม่มีเพลงก็ได้’ ว่าแล้วหญิงสาวร่างเล็กก็เริ่ม
โยกย้ายสายสะโพก

‘นี่ เตียวก็ตกลงมาหัวแตกหรอก’ ภาณุรุจมองคนที่กำลังเต้น
เด็งหน้าเด็งหลังทั้งที่ไม่มีเสียงเพลงด้วยแววตาเหนียวใจ

‘หุบปากไปเลย!’ คนตัวเล็กยกมือขึ้นชี้หน้าเขาและมอง
ตาขวาง ‘ช้านจะเต้น อย่มายุ่ง!’

‘กรรม โดนด่าอีก’ ชายหนุ่มยกมือขึ้นเกาศีรษะ ทำทางคินนี้
จะไม่ได้นอนแน่ๆ

‘อืวว’ หญิงสาวเด็งเอวรัวๆ ใส่หน้าเขา

ภาณุรุจปวดหัวตีบ ไม่รู้จะจัดการกับอีกฝ่ายยังไงดี

‘งั้นให้เวลาเดินอีกสิบนาทีนะ’ ชายหนุ่มจนปัญญาที่จะห้าม
ว่ากันว่าคนเรามักจะมีกลไกในการปกป้องตัวเองต่างกันไป
ที่เธอทำอะไรบาบออยู่ตอนนี้ก็คงเพื่อกลบบกเปลี่ยนความเศร้าในใจ

นั่นละ

ภานูรุจเดินไปนั่งลงบนโซฟาข้างเตียง กอดอกมองยายเมรี
ซีเมาเป็นกลางถอนหายใจเฮือกแล้วเฮือกเล่า

สิบนาที่ผ่านไป...

‘โธ้ย ร้อนจังเลย’ คนที่เดินแบบนั้นสตี้อบป่นพลางทำหน้าที่
ว่าแล้วมือเรียวก็ถอดหมวกไหมพรมออก ตามด้วยผ้าพันคอ และ
เสื้อโคต

เดินขนาดนั้น ไม่ร้อนก็แปลกแล้ว...ชายหนุ่มคิดพลางกระตุก
มุมปาก

‘ถอดหมดเลยน้ำ’ หญิงสาวไขว้แขนไว้ด้านหน้า และจับ
ชายเสื้อยืดแขนยาวสีชมพูดึงขึ้นซ้ำๆ

‘เฮ้ย!’ ภานูรุจอุทานเสียงดังพร้อมลุกพรวดขึ้นจากโซฟา และ
ถลาเข้าไปรวบมือบางทั้งสองข้างเอาไว้ ‘ห้ามถอดเด็ดขาด’

‘ทำไมล่ะ ก็ฉันร้อนนี่’ ใบหน้าหวานยับยั้งขึ้นมาโดยพลัน

‘มันไม่เหมาะ คุณเป็นผู้หญิง ผมเป็นผู้ชาย’ ชายหนุ่มอธิบาย
เหตุผลอย่างใจเย็น ขณะที่ยายเมรีซีเมาเป็นพยายามดึงมือออกจากการ
เกาะกุมของเธอ

‘ฉันร้อนน...ร้อนๆ’

‘คุณไม่ควรถอดเสื้อต่อหน้าผู้ชาย ไม่เข้าใจหรือไง’ การคุยกับ
คนเฒ่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

‘จะถอดๆ’

‘ไม่ได้!’

‘ปล่อยยยย’

ต่างฝ่ายต่างยึดยึดกันไปมาอยู่นาน จนกระทั่ง...

‘กรี๊ดดด!’

‘เฮ้ย!’ ภานูรุจกางแขนรับหญิงสาวที่พลัดตกจากเตียง แต่ด้วยความที่ไม่ได้ตั้งตัวทำให้ชายหนุ่มหงายหลังล้มลงบนพื้นพรมไปด้วยกัน

ร่างเล็กโถมลงมาทับอยู่บนตัวเขา ต่างฝ่ายต่างตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น โชคดีที่หัวของเขาไม่โขกพื้น แต่แรงกระแทกก็ทำให้จุกจนหน้าเขียวเลยทีเดียว

‘เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ’

ตอนนี้ใบหน้าของเขาและเธออยู่ห่างกันเพียงแค่มือ ใกล้เคียงสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของกันและกัน

‘...’ ยายเมรี่ขึ้นมาไม่ตอบ อาจเพราะยังตกใจไม่หาย

‘หี มีผมเป็นเบาะรองรับเต็มๆ แบบนี้ คงไม่เป็นไรหรอก’ เขาก็ไม่น่าถามเลย

‘...’ อีกฝ่ายนิ่งเหมือนเบตเตอร์หมด

‘นี่ ลูกออกไปได้แล้ว’

‘...’ หญิงสาวทำหน้าพะอืดพะอม ก่อนจะเม้มปากแน่นเมื่อบางอย่างแล่นมาจุกอยู่ที่ลำคอ ‘ฮึ!’

‘เฮ้ย! จะอ้วกหรือ’

สิ้นประโยคนั้น หญิงสาวก็อาเจียนออกมาทันทีโดยที่ชายหนุ่มไม่มีโอกาสหนีได้เลย

ภานูรุจได้แต่หลับตาเอาไว้ ขณะที่อีกฝ่ายอาเจียนออกมารดหัวเขาจนหมดแก้ว จากนั้นเธอก็พับลงมาบนตัวเขาและหลับไปโดยไม่รับผิดชอบหาหนะที่ก่อเอาไว้เลยสักนิด!

“โอ๊ยยย! รับไม่ได้” เพลงขวัญกิริตร้องเพลงยกมือขึ้นมา
ปิดหน้า ตอนปัสสาวะใส่ที่นอนสมัยเรียนอนุบาลยังไม่อายเท่านี้เลย

“นอกจากคุณจะทำกรวดหัวผมแล้ว คุณยังอ้วกใส่ตัวเองด้วย เพราะแบบนี้ผมเลยต้องอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณ”

ภานุรุจชี้แจงอย่างใจเย็น เหตุผลหนึ่งที่ทำให้หญิงสาวเข้าใจไปว่าเธอกับเขามีอะไรกันแล้ว คงเป็นเพราะตื่นมาแล้วพบว่าตัวเองใส่เสื้อผ้าของเขาอยู่นั่นละ

“คุณอาบน้ำให้ดิฉัน?” สาวหน้าหวานเลื่อนมือลงมาปิดปากหัวใจระตุกดูบ จันก็หมายความว่า...เขาเห็น ‘อะไรๆ’ ของเธอหมดแล้วนะสิ!

‘กร๊อตต!’

“ขอโทษครับ ผมพูดผิด ผมหมายถึง...ให้พนักงานผู้หญิงมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณ” ใบหน้าหล่อเหลาของคนพูดนิ่งมากถึงมากที่สุด

“จริงหรือคะ” เพลงขวัญมองเขม็ง

“จริงสิครับ ถ้าผมฉวยโอกาสกับผู้หญิงที่มาได้สติ ผมก็คงไม่กล้าเรียกตัวเองว่าลูกผู้ชายอีกต่อไป” ดวงตาคมกริบฉายแววที่ตรง

“คุณไม่โกหกดิฉันแน่นอนคะ” หญิงสาวถามย้ำอีกครั้ง

“ครับ ผมไม่ได้ล่วงเกินคุณแม้แต่หน่อย ถ้าคุณไม่หนีไปเสียก่อน ผมก็จะได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังตั้งแต่วันนั้นแล้ว”

“ก็...ดิฉันสติแตก ทำอะไรไม่ถูกจริงๆ นี่คะ ตอนนั้นคิดอย่างเดียวว่าต้องรีบหนีไปให้เร็วที่สุด”

เพลงขวัญอาศัยจังหวะตอนภานุรุจออกไปรับโทรศัพท์ที่ระเบียงหอบเสื้อผ้าวิ่งแจ้นออกจากห้องไป หลังจากคุยกันได้เพียงไม่กี่ประโยค

ระหว่างทางกลับที่พัก หญิงสาวก็คิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าควรจะไปแจ้งความจับเขาข้อหาข่มขืนดีไหม แต่สุดท้ายก็ไม่กล้า เพราะกลัว

จะเป็นข่าวใหญ่และอับอาย สุดท้ายเธอก็ตัดสินใจเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับคนเดียว ให้มันเกิดขึ้นที่ญี่ปุ่นและจบลงที่ญี่ปุ่นโดยไม่ต้องมีใครรับรู้จะดีกว่า

เพลงขวัญยอมรับว่าเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องเลย เพราะผู้กระทำผิดควรจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ไม่ใช่ล่องหนลอยอยู่ในสังคมต่อไป แต่เพราะตอนนั้นเธอเป็นแค่นักศึกษาจบใหม่ จิตใจยังไม่แข็งแกร่งพอ จึงไม่กล้าเรียกร้องความยุติธรรมให้ตัวเอง

ส่วนเรื่องโรคติดต่อและการตั้งท้อง หญิงสาวได้ไปตรวจอย่างละเอียดหลังจากครบสามเดือน ตอนที่แพทย์แจ้งว่าผลเลือดเป็นปกติและไม่ตั้งครรภ์ เพลงขวัญรู้สึกโล่งร่าวกับยกภูเขาออกจากอก เพราะในช่วงระหว่างสามเดือนนั้นเธอเครียดและกังวลไปต่างๆ นานาจนนอนหลับไม่สนิทสักคืน

“ถ้าคุณยังสงสัยตรงไหน ถามมาได้เลยนะครับ ผมยินดีตอบทุกอย่าง” เสียงทุ้มลึกเรียกให้เธอหลุดจากภวังค์

เพลงขวัญเลื่อนสายตาดูขึ้นมองเขา “คุณสาบานได้ไหมคะ ว่าเราไม่ได้มีอะไรเกินเลยกันจริงๆ”

“ได้ครับ” ภาณุจุตอบโดยไม่ลังเล “ผมขอสาบานว่าทุกอย่างที่เล่าเป็นความจริง ไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเราสองคน คินนั้นผมเจอคุณเมอาอยู่ในฝัน เลยพากลับมาที่ห้องเพื่อความปลอดภัยก็เท่านั้น ถ้าผมโกหก ขอให้เดอะ ชันกรูปล้มละลายครับ” เขาสบตาเธอแน่วแน่ระหว่างกล่าวคำสาบาน

เพลงขวัญมองลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้น คนเราจะพูดโกหกยังงี้ก็ได้ แต่แววตาไม่สามารถโกหกได้ ตลอดเวลาที่ภาณุจุเอ่ย เธอไม่เห็นพิรุณในดวงตาอีกฝ่ายเลย มีเพียงความจริงใจที่ฉายชัดออกมา ที่สำคัญคนโกหกไม่กล้าสาบานให้บริษัทตัวเองล้มละลายแน่ๆ ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่เธอจะไม่เชื่อเขา

“ดิฉันเชื่อคุณค่ะ” เธอบอกภานุรุจหลังจากใคร่ครวญอยู่พัก
หนึ่ง

“ขอบคุณนะครับ” รองประธานหนุ่มยิ้มอย่างโล่งใจ

หญิงสาวค้อมศีรษะ “ขอบคุณที่เล่าทุกอย่างให้ดิฉันฟังเหมือน
กันค่ะ” มือเรียวยาวไข่มุ่ไปหยิบธนบัตรสีเทาสองฉบับบนโต๊ะมาใส่
กระเป๋า เพราะกลัวชายหนุ่มจะยึดคืน จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้น

“ดิฉันก็ต้องขอโทษสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นที่ญี่ปุ่นด้วยนะคะ”
เพลงขวัญกู่กล่าวอย่างจริงใจ เธอไม่เคยลังเลที่จะเอ่ยขอโทษ หาก
ตัวเองทำผิดจริง

“ผมต้องขอโทษคุณมากกว่า” รองประธานหนุ่มเอ่ยน้ำเสียง
นุ่มนวล

“จริงๆ คุณไม่ได้ทำอะไรผิดเลยคะ เจตนาของคุณคือต้องการ
ช่วยดิฉัน แต่ดิฉันดันเข้าใจผิดไปเอง” ต่อไปเธอจะไม่ตีตนไปก่อนไข้
อีกแล้ว เพราะเรื่องบางเรื่องก็ไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดเสมอไป

“เป็นเพราะผมไม่ได้รีบอธิบายให้ชัดเจนด้วย แต่ตอนนี้หวังว่า
คุณจะไม่เคลือบแคลงใจในตัวผมอีกต่อไปแล้วนะคะ”

ต่างฝ่ายต่างรับความผิดของตัวเองไปอย่างเท่าเทียมกัน

“ไม่แล้วค่ะ” เพลงขวัญส่ายหน้า ก่อนจะนึ๊กบางอย่างขึ้นได้

“อ้อ จริงสิคะ ทำไมคุณไม่ฝากดิฉันไว้กับแฟนล่ะ” ตีนขึ้นมา
ในห้องนอนของผู้หญิงด้วยกัน ยังไงก็ดีกว่าตีนขึ้นมาในห้องนอนของ
ผู้ชาย

ภานุรุจชะงักไป นัยน์ตาสีเข้มฉายแวววาวลึก

หญิงสาวหน้าเฉีอน ท่าทางคำถามของเธอจะไม่เข้าท่าเสีย
แล้ว “ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ คุณจะสัมภาษณ์งานต่อไหม”

“ดิฉันก่อเรื่องไว้ขนาดนั้น คุณยังจะกล้ารับดิฉันเข้าทำงานอีก

หรือคะ”

เพลงขวัญถามอย่างตรงไปตรงมา แม้เรื่องราวจะผ่านมาตั้งสามปี แต่ภาพลักษณ์ของเธอปีนี้ไปแล้วในสายตาเขา รองประธานบริษัทที่ดูเนียบตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างภานุรุจคงไม่ยากมีเลขาฯ เรือ่นๆ แบบเธอแน่

“คนเราก็ต้องเคยทำผิดพลาดกันทั้งนั้น ผมไม่เอาอดีตมาตัดสินปัจจุบัน แต่ถ้าคุณไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเองละก็ไม่เป็นไร เสิญกลับบ้านได้นะครับ” ชายหนุ่มผายมือไปยังประตูห้องดวงตากลมโตเปล่งแสงวาววับ “ดิฉันเข้ามาถึงรอบชอร์ตลิสต์ได้เพราะความสามารถค่ะ”

“นั่นช่วยแสดงความสามารถของคุณให้ผมเห็นได้ไหมครับ” เขามองเธอด้วยสายตาทำทนาย คล้ายจะถามว่า ‘กล้าไหม’

“ค่ะ ดิฉันพร้อมรับการสัมภาษณ์แล้ว” คนอย่างเพลงขวัญไม่ยอมปล่อยให้ใครมาหยามง่ายๆ หรือกนะจะบอกให้!

ภานุรุจระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนจะเริ่มถามคำถามแรก “Could you please introduce yourself?”

หญิงสาวยิ้มอย่างมั่นใจและแนะนำตัวเองเสียงฉะฉานไม่ให้เสียชื่อคนที่จบเอกภาษาอังกฤษธุรกิจเกียรตินิยมอันดับหนึ่งมา “First of all, thank you for the opportunity to introduce myself.”

3

ครอบครัวสุขสันต์

การสัมภาษณ์งานเสร็จสิ้นลงในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา ซึ่งตลอดการสัมภาษณ์ใช้เพียงภาษาอังกฤษเท่านั้น เพลงขวัญมันใจมากกว่า ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด เธอต้องได้งานนี้แน่นอน เพราะไม่ว่าภานูรุจจะถามอะไร เธอก็ตอบได้อย่างคล่องแคล่ว ทุกคำตอบล้วนออกมาจากใจจริง และแสดงถึงความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำหน้าที่เลขานุการของเขาให้ดีที่สุด

หวังว่าเขาจะไม่ตัดสินเธอจากอดีตอย่างที่พูดจริงๆ

“ขอบคุณที่สละเวลา来สัมภาษณ์วันนี้ะครับ แล้วผมจะให้ฝ่ายบุคคลแจ้งผลไปอีกครั้ง มีอะไรจะถามเพิ่มเติมไหมครับ” ภานูรุจเอ่ยอย่างสุภาพ

“ทางบริษัทจะแจ้งผลภายในกี่วันคะ” เธอต้องการทราบระยะเวลาที่แน่นอน จะได้วางแผนชีวิตได้ถูกต้อง

“ไม่เกินสองวันครับ ไม่ว่าจะผ่านหรือไม่ผ่าน ทางเราก็จะโทรแจ้งอย่างเป็นทางการเพื่อไม่ให้ผู้สมัครเสียเวลา”

สิ่งที่เขาพูดทำให้เพลงขวัญรับรู้ได้เลยว่าเดอะ ชันกรู๊ปเป็นองค์กรที่ให้เกียรติพนักงานเป็นอย่างมาก ถึงสุดท้ายผลจะออกมาว่าไม่ได้งานนี้ แต่อย่างน้อยเธอก็ยังรู้สึกดีกับประสบการณ์การ

สัมภาษณ์ที่ได้รับ

“ดิฉันไม่มีคำถามอื่นแล้วค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้เขา

รองประธานหนุ่มพยักหน้ารับโดยไม่เอ่ยอะไร

เพลงขวัญญอติหมั่นไส้ไม่ได้ คนอะไรหน้าหนึ่งได้อีก หรือว่ามีใครตายก็ได้ไม่เกินวันละสิบครั้งก็ไม่รู้ คอยดูนะ ถ้าเธอได้เป็นเลขชาของเขามืออะไร จะทำให้ยิ้มวันละร้อยรอบให้ได้เลย

“ถ้างั้นดิฉันขอตัวก่อนนะคะ”

เจ้าของร่างสูงสมาร์ตในชุดสูทสีกรมท่าคัดตึงเนียบลุกขึ้นจากเก้าอี้และเดินไปเปิดประตูให้เธอ

“เดินทางปลอดภัยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” เพลงขวัญญอติยกมือไหว้เขากลับก่อนจะออกมาจากห้องประชุมเล็กพร้อมความรู้สึที่ดีๆ มากมาย

ภานุรุจมองตามจนกระทั่งหญิงสาวลับสายตาไป ริมฝีปากหยักลิ้นชิมพระเรื้อยกยิ้มน้อยๆ การสัมภาษณ์งานในวันนี้ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดที่มีต่อเธอไปโดยสิ้นเชิง

เพลงขวัญญอติกลับมาถึงบ้านที่ตั้งอยู่ในซอยประดิพัทธ์ย่านสะพานควายในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

บ้านไม้สีขาวสองชั้นหลังขนาดกลางล้อมรอบด้วยรั้วไม้ระแนงพื้นที่หน้าบ้านมีต้นมะม่วง มะยม ชมพู และมะยงชิดปลูกอยู่อย่างละต้น มีม้าหินหนึ่งชุดตั้งอยู่ได้ร่วมเงาของต้นมะม่วง อีกมุมมีกระถางไม้ดอกและไม้ประดับหลายชนิดวางเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบไม่ว่าจะเป็นกุหลาบ ชวนชม ว่านเศรษฐี สาวน้อยประแป้ง และอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีดอกบัวที่ชูช่ออยู่ในอ่างดินเผาที่ทำให้บรรยากาศดูร่มรื่นและน่าอยู่เป็นอย่างมาก

หญิงสาวอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้กับยายเพียงสองคน หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุระหว่างขี่มอเตอร์ไซด์กลับบ้านจากที่ทำงานเมื่อสองปีก่อน

ยายมีอาชีพเป็นช่างตัดเสื้อมาตั้งแต่สมัยยังสาว แม้ตอนนี้อายุจะขึ้นเลขหกแล้ว ท่านก็ยังไม่วางมือ เพลงขวัญเคยบอกให้ยายหยุดรับงาน เพราะเงินเดือนของเธอก็มากพอที่จะใช้จ่ายในบ้านอย่างไม่ขัดสน แต่ท่านไม่ยอม เพราะรักงานนี้มาก

...

‘ยายไม่อยากจะอยู่ว่างๆ กลัวเป็นอัลไซเมอร์ อย่าห้ามยายเลย’
ผู้อาวุโสว่า

เพลงขวัญยอมรับว่าสิ่งที่ท่านพูดก็ถูก ‘แต่ถ้ายายรับงานมากๆ จนไม่มีเวลาพักผ่อน ก็อาจจะกระทบกับสุขภาพได้ นะคะ’ หญิงสาวบอกอย่างเป็นห่วง

‘ถ้าฉันยายรับงานน้อยลงก็ได้ แต่ยายไม่เลิกนะ’ ท่านยืนยันหนักแน่น

สุดท้ายยายกับหลานจึงพบกันครึ่งทาง

...

ชุดทำงานของเพลงขวัญเกือบทั้งหมดก็ได้ยายนี่ละเป็นคนออกแบบและตัดเย็บให้ เวลาใส่ชุดใหม่ไปทีไร เพื่อนๆ ที่บริษัทก็จะชอบมาถามว่าซื้อที่ไหน จะได้ไปซื้อบ้าง พอเธอบอกว่ายายตัดชุดให้ ทุกคนต่างก็ไม่เชื่อ เพราะดีไซน์ของชุดดูทันสมัยและโฉบเฉี่ยว จนน่าจะเป็นฝีมือของดีไซเนอร์รุ่นใหม่มากกว่า แน่ละ ถึงยายจะอายุมากแล้ว แต่ท่านก็อัปเดตเทรนด์แฟชั่นใหม่ๆ อยู่เสมอเพื่อไม่ให้ตกยุค

ยายบอกเธอว่าท่านยังอยากเป็นคนในโลกต้องการ จึงต้องตามโลกให้ทัน เพราะในยุคดิจิทัลที่โลกเราเปลี่ยนแปลงทุกวินาที คนที่

ไม่เรียนรู้อะไรใหม่ๆ จะกลายเป็นคนที่ถูกลืมในท้ายที่สุด

ทันทีที่ไขกุญแจเปิดประตูรั้วเดินเข้ามาในบ้าน กลิ่นอาหารหอมหวานก็ลอยมาเตะจมูกเพลงขวัญ ตอนที่ยายกำลังทำอาหารเที่ยงอยู่เน่ๆ

หญิงสาววางกระเป๋าสะพายสีครีมและแฟ้มเอกสารไว้บนโต๊ะรับแขก จากนั้นจึงเดินไปยังห้องครัวที่อยู่หลังบ้าน “หิวจังเลยยย” เธอส่งเสียงสดไสน้ำไป

“อ้าว มาแล้วหรือลูก ต้มข้าวไก่กำลังจะเสร็จพอดี” หญิงชราวางทัพพีมกกว้างตบ

“ของโปรดหนูเลยคะ” ดวงตากลมโตเป็นประกายแวววาว

“ยายก็เห็นเราโปรดทุกอย่างนั่นแหละ” ยายทองเอ่ยเคล้าหัวเราะ

“แหม ก็ยายทำอาหารอร่อยทุกอย่างเลยนี่คะ” ว่าแล้วเพลงขวัญก็กระโดดเข้าไปหาท่าน

“โอ๊ย หลานคนนี่ เดินเข้ามาตีๆ ไม่ได้หรือไง”

ผู้อาวุโสส่ายหน้าไปมา แม้จะเอ่ยตำหนิ แต่น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรักและเอ็นดู

“ไม่ได้คะ” หญิงสาวทำหน้าทะเล้นและกอดเอวหนาของหญิงชราอย่างขอเลาะ

“สัมผัสงานเป็นไงบ้างลูก” ยายทองถาม ขณะที่มือหยิบพริกชี้ฟ้า ใบมะกรูดฉีก ต้นหอม และอื่นๆ มาใส่หม้อต้มข้าวไก่

“คนสัมผัสงานห่อหุ้มมากเลยคะยาย” ความหล่อของเขาเป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ

“ตอบคำถามได้หรือเปล่าละเนี่ย ไม่ใช่มัวแต่มองหน้าคนสัมผัสงานจนพูดผิดพูดถูกนะ” ผู้อาวุโสแซวพาดยิ้มขัน

“โหย หนูพูดสั้นไปไหนเหมือนรู้คำถามล่วงหน้าเลยละคะ ท่าทาง

เขาก็ดูพอใจกับคำตอบของหนูนะคะ” ดวงตาคู่สวยฉายแววมั่นใจ เหลือล้น

“แล้วเขาจะแจ้งผลเมื่อไหร่”

“อีกสองวันคะ รอลุ้นกัน”

“เดี๋ยวยายจะตัดชุดใหม่ให้นะ หลานยายจะได้สวยที่สุดในออฟฟิศ”

“ขอบคุณค่า ยายของหนูน่ารักที่สุดในโลกเลย” เพลงขวัญยิ้มกว้างจนตาหยี หวังว่าอีกสองวันเธอจะได้รับข่าวดีอย่างที่หวังไว้ล่ะ

วันนี้ภานุรุจมีนัดกินอาหารเย็นกับครอบครัว หลังจากเลิกงานแล้วรองประธานหนุ่มจึงขับรถไปยังบ้านที่ปรกนฤนาถที่ตั้งอยู่ในซอยแห่งหนึ่งย่านพร้อมพงษ์ แทนที่จะกลับคอนโดที่ทองหล่อ ส่วนใหญ่แล้วถ้าเป็นวันธรรมดา ภานุรุจจะพักอยู่ที่คอนโด เพราะเป็นส่วนตัวมากกว่า และจะกลับมาค้างที่บ้านเฉพาะเสาร์อาทิตย์เท่านั้น แต่ก็ยังแวะมากินอาหารเย็นกับคนในครอบครัวเสมอเมื่อมีเวลาว่าง เพื่อไม่ให้พ่อแม่เหนื่อยใจ หาวว่าเขาทำตัวห่างเหินพวกท่าน

รองประธานหนุ่มใช้เวลาขับรถนานพอสมควรกว่าจะมาถึงบ้าน เมื่อเข้าไปในห้องรับประทานอาหารก็พบว่านอกจากพ่อแม่แล้วยังมีภากร พี่ชายของเขาอยู่ด้วย

“สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่ ขอโทษที่มาช้าครับ” เขายกมือไหว้พ่อแม่ ก่อนจะเดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ ชายหนุ่มที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายกัน

“รถติดเหรอนเนส” ภากรถามน้องชายที่อายุน้อยกว่าเขาห้าปี ภากรเรียนจบปริญญาโทสาขาวิศวกรรมโยธาจากมหา-

วิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันชายหนุ่มเป็นโพรเจกต์แมนเนเจอร์ ผู้ควบคุมงานก่อสร้างตึกเกอร์เบิน เฮริเทจที่สาทร ซึ่งกำลังจะกลายเป็นแลนด์มาร์กแห่งใหม่ของกรุงเทพมหานครในเร็วๆ นี้

“อ้อ วันนี้ว่างเหรอ”

“ใช่ ตอนเย็นไม่มีงานอะไร เลยกลับมากินข้าวกับคุณพ่อคุณแม่”

“อืม ได้ข่าวว่าวันนี้สัมภาษณ์เลขานุการใหม่ เป็นไงบ้างวะ สวยไหม” ดวงตาของคนถามเป็นประกายวิบวับ

“ตาโน่นนี่ น้องเขาหาเลขานุการไม่ได้หาแฟน เกี่ยวอะไรกับความสวยจ๊ะ” อุษาสายหน้าขำลูกชายคนโต

บุคลิกของภภกรและภานุรุจแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เพราะคนพี่จะมีสองโหมตคือจริงจังเวลาทำงาน แต่พออยู่กับครอบครัวจะออกแนวทะเล้นมากกว่า ส่วนคนน้องไม่ว่าจะเวลางานหรือเวลาไหนก็นั่งขมิ้ม พุดน้อยอย่างนี้ตลอด

“เกี่ยวสิครับคุณแม่ ถ้าเลขานุการสวย เจ้านายก็จะกระตุ่มกระชวยเวลาทำงานไงครับ” ภภกรยิ้มกว้าง ก่อนจะหันไปยกคิ้วเข้าหาเย้ยน้องชาย “จริงไหมเนส”

ภานุรุจสายหน้าพลางถอนหายใจ “ฉันไม่ใช่สมภารกินไก่อัด”

“หึๆ แล้วจะรอดดู” เห็นใครพุดคำนี้ทีไร สุดท้ายก็ต้องกลืนน้ำลายตัวเองทุกที

“เข้า กินข้าวกันดีกว่าหนุ่มๆ พ่อหิวแล้ว” อาทิตย์บอกลูกชายที่มัวแต่คุยกัน

“วันนี้มีแต่ของโปรดโน่นกับเนสทั้งนั้นเลยนะจ๊ะ อ๊ะ ปีกไก่-น้ำแดงของเนสจ๊ะ แล้วก็ไข่เจียวปูของโน่น” หญิงวัยกลางคนตักอาหารใส่จานให้ลูกชายคนเล็ก จากนั้นจึงตักให้ลูกชายคนโตบ้าง

“ขอบคุณครับคุณแม่”

“ขอบคุณครับ”

“ตกลงสัมภาษณ์เลขาฯ เป็นไงบ้างเนส” ผู้เป็นพ่อถามด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“ยังเลือกไม่ได้เลยครับ เพราะโอเคทั้งสองคนเลย” ภานุรุจตอบแล้วตักอาหารใส่ปาก

“เลือกคนที่แกรู้สึกที่ชอบมากกว่าดี” ภากรแนะนำ เพราะการเลือกด้วยความรู้สึก บางครั้งก็ดีกว่าใช้สมองวิเคราะห์

“ชอบเท่าๆ กัน”

“ไม่มีทาง มันต้องมีคนที่แกชอบมากกว่านิดนึงแน่ๆ”

“แกเป็นใคร ถึงได้รู้ความคิดฉันดีนัก”

“ฉันก็เป็นพี่ชายแกเง โคมองตาก็รู้ใจแล้วไอ้น้อง” ผู้เป็นพี่ยกมือขึ้นตบหัวน้องชายแบบให้โดนแค่ผมเบาๆ ไปหนึ่งที

“ตาไหน! อย่าแกล้งน้องสิ” อุษาดูลูกชายพลางส่ายหน้าไปมา แม้ภากรจะอายุสามสิบสองแล้ว แต่ก็ยังชอบแกล้งน้องเหมือนตอนเด็กๆ ไม่เปลี่ยน

“ถ้าผมไม่รักมัน ผมไม่แกล้งหรือครับคุณแม่”

“ไม่ได้แล้วนะจ๊ะ ต่อไปน้องจะเป็นประธานบริษัทแล้ว ถ้าผลออกไปแกล้งกันข้างนอก เดียวเสียภาพลักษณ์หมด”

“ใช่ ให้เกียรติท่านประธานนิดนึง” อาทิตย์ล่ำทับ

ภานุรุจมองพี่ชายและกระตุกยิ้มมุมปากอย่างผู้เหนือกว่า

“โธ่ ท่านประธานก็แค่ตำแหน่ง เวลากลับบ้านมันก็เป็นน้องชายผมเหมือนเดิมนั่นแหละ” ภากรพูดจบก็เอื้อมมือไปตึงแก้มว่าที่ท่านประธานด้วยความรักและเอ็นดู

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จแล้ว ภากรก็ชวนภานุรุจไปที่ห้องทำงานซึ่งอยู่ทางด้านปีกขวาของบ้านที่ปกครองขนาดด้วยกัน

ผู้เป็นน้องชายเดินตามไปโดยไม่ขัดข้อง เมื่อเข้ามาถึงในห้องแล้วจึง
เอ่ยถามพี่ชายเสียงเรียบ

“มีอะไร?”

“ขอปรึกษาหน่อย” ภากรมีสีหน้าสับสนระคนว่าวุ่น

“ว่า?” ภานุรุจยกมือขึ้นกอดคอรวบฟังปัญหาของอีกฝ่าย

“คือ...เมื่อเดือนก่อน ฉันเจอผู้หญิงคนหนึ่ง ฉันชอบเธอมาก
แล้วทำทางเขาก็ชอบฉันเหมือนกัน” เจ้าของไบหน้าหล่อเหลาเกริ่น
ขึ้นโดยไม่อ้อมค้อม

“อือฮี้”

“เราสองคนคุยกันถูกคอมาก แล้วก็อยากจะลองคบกันเป็น
แฟน แต่จู่ๆ เขาก็หนีฉันไปவே้ย จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าตัวเอง
ทำอะไรผิด” ชายหนุ่มถอนหายใจยาวเหยียดด้วยความกลัดกลุ้ม

ภานุรุจพยักหน้าเบาๆ นึกอยู่แล้วว่าต้องเป็นปัญหาหัวใจ
เพราะอีกฝ่ายไม่เคยปรึกษาเขาเรื่องงานเลย

“แกไม่มีเบอร์ไลน์ หรือเฟซบุ๊กของผู้หญิงคนนั้นหรือ” ดวงตา
คมกริบหรือลงเล็กน้อย

“ไม่มี”

“อ้าว แล้วไหนบอกว่าคุยกันถูกคอมาก”

“ก็ใช่ แต่ฉันกับเขาคุยกันเรื่องอื่น ยังไม่ได้ถามข้อมูลติดต่อ
อะไรทั้งนั้น เอาจริงๆ แม้แต่ชื่อเขาฉันยังไม่รู้เลย” คิ้วหนาของคนที่พูด
แทบจะผูกกันเป็นปม

“อะไรนะ!” ภานุรุจทำหน้าทึ่ง คุยกันยังไงถึงไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ

“เออ นั่นแหละ ฉันเจอเขาในงานเปิดตัวบริษัทของเพื่อน แล้ว
ก็มีโอกาสได้คุยกันในงาน เราไปนั่งดื่มกันต่อหลังจากนั้น ถึงจะใช้
เวลาด้วยกันแค่ไม่กี่ชั่วโมง แต่ฉันชอบเธอมากๆ ฉันรู้สึกว่าคุณผู้หญิง
คนนี้แหละคือคนที่ฉันอยากใช้ชีวิตที่เหลือด้วย”

นัยน์ตาของภากรเป็นประกายพร่างพราวเมื่อเอ่ยถึงหญิงสาว
ที่เธอไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เธอครอบครองหัวใจของเธอไปแล้วทั้งดวง

“แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้ทำอะไรผิด” พุดถึงเรื่องผู้หญิงหนึ่ง
ภานุรุจก็อดนึกถึงเรื่องของตัวเองไม่ได้ เพียงแต่เขาไม่ได้รู้สึกถึง
อะไรกับผู้หญิงคนนั้น

“ไม่เลย ก่อนที่จะหนีไป เขายังคุยกับฉันดี ๆ อยู่เลย”

“เขาอาจจะมึนเหตุผลของเขา”

“เหตุผลอะไรวะ”

“ไม่รู้ แต่เดี๋ยวนี้อันนี้แกก็รู้เอง โลกมันไม่ได้กว้างใหญ่ขนาด
นั้น ถ้าแกกับเขาเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ ยังไงก็ต้องกลับมาเจอกันอีก
จนได้”

ยกเว้นเรื่องของเขา กับเพลงขวัญ... เพราะการที่โชคชะตานำพา
ให้เขาและเธอโคจรกลับมาพบกันก็เพื่อให้โอกาสแต่ละฝ่ายชี้แจง
เรื่องที่ยังค้างคาใจให้เข้าใจกันเท่านั้น เขาไม่ได้ชอบเธอ และเธอก็
ไม่ได้ชอบเขาด้วย

“ฉันก็หวังว่าจะได้เจอเขาอีกครั้ง ไม่งั้นคงคาใจไปตลอดชีวิต
แน่ๆ” ภากรถอนหายใจอย่างอึดอัด ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียด

“อืม ขอให้ได้เจอแล้วกัน” ภานุรุจอวยพร เขาเข้าใจความรู้สึก
ของพี่ชายดี

การที่คนคนหนึ่งเดินออกจากชีวิตเราไป ไม่ว่าจะบอกเหตุผล
หรือไม่บอก มันก็คงเจ็บปวดไม่ต่างกัน เพราะสุดท้ายเราก็ไม่มีเขา
อยู่ในชีวิตอีกต่อไปอยู่ดี

4

ผลการสัมภาษณ์

‘สาวเต่างอยรอคอยอ้าย เต่างอยรอคอยอ้าย เต่างอย
รอคอยอ้าย เต่าๆๆๆๆๆ เต่างอย!’

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือที่ตั้งเป็นเพลง “เต่างอย” ของ
จินตหรา พูนลาภ ดังขึ้น ขณะที่เพลงขวัญกำลังป็นขึ้นไปเก็บมะม่วง
จากต้นหน้าบ้านเพื่อจะนำไปให้ยายทำมะม่วงน้ำปลาหวานเป็น
ของว่างกินกันตอนสาย หญิงสาวหย่อนมะม่วงดิบลูกใหญ่กำลังดี
ใส่กระเป๋าผ้าสีขาวที่สะพายอยู่ ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า
กางเกงเจเจสีรุ้งเพื่อหยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาครับ

“สวัสดิ์คะ เพลงขวัญพูดคะ” หญิงสาวเอนตัวพิงคาคบไม้เอา
ไว้เพื่อความมั่นคง

“สวัสดิ์คะ คุณเพลงขวัญ ดิฉันโทร. จากฝ่ายบุคคลของเดอะ
ชานกรุงนะคะ” คนปลายสายแนะนำตัวอย่างสุภาพ

หัวใจของเพลงขวัญเต้นตึกตักขึ้นมาทันที เพราะมั่นใจว่าต้อง
เกี่ยวกับผลการสัมภาษณ์งานแน่ๆ “ค่า”

“หลังจากการสัมภาษณ์รอบสุดท้าย ทางบริษัทพิจารณารับ
คุณเพลงขวัญเข้าทำงานในตำแหน่งเลขานุการของคุณภาณุจุแล้ว
นะคะ ขอแสดงความยินดีด้วยคะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตากลมโตก็ทอประกายพราวพร่างด้วยความยินดี หญิงสาวอยากจะกรี๊ดดังๆ แต่ก็ต้องเก็บอาการเอาไว้ เพราะกลัวว่าถ้ากรี๊ดออกไป ฝ่ายบุคคลอาจเปลี่ยนใจไม่รับเธอเข้าทำงานก็ได้

“ขอบคุณมากๆ เลยค่ะ”

“คุณภานุรุจต้องการให้คุณเริ่มงานวันจันทร์นี้เลย สะดวกไหมคะ”

“ได้ค่ะ” วันนี้อย่างไรแล้ว เธอก็มีเวลาเตรียมตัวอีกสองวันพอดี จากนั้นเจ้าหน้าที่สาวก็แจ้งรายละเอียดคร่าวๆ เกี่ยวกับการทำงานให้เพลงขวัญทราบเพิ่มเติม ก่อนจะวางสายไปในอีกสิบนาทีต่อมา

หญิงสาวยังยิ้มไม่หุบกับข่าวดีที่ได้รับ ขณะกำลังจะป็นลงจากต้นมะม่วงเพื่อไปบอกผลการสัมภาษณ์งานกับยายนั่นเอง เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้นอีกรอบ สงสัยเมื่อครู่นี้ฝ่ายบุคคลจะลืมแจ้งอะไรไปละมัง

“สวัสดีค่ะ เพลงขวัญพูดค่ะ”

“สวัสดีครับ” เสียงทุ้มลึกดังมาตามสาย

เพลงขวัญขมวดคิ้ว ปกติผู้ชายที่โทร. หาเธอก็มีแค่พนักงานส่งพัสดุเท่านั้น แต่อาทิตย์นี้เธอไม่ได้สั่งซื้ออะไรนี่นา แล้วผู้ชายคนนี้เป็นใครหว่า

“ค่า”

“ผมภานุรุจนะคะ”

หญิงสาวทำหน้าเหลือหลา เพราะไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะโทร. มาแต่ก็ตอบเขาไปอย่างสุภาพ “อ้อ ค่ะ คุณภานุรุจ”

“ทางฝ่ายบุคคลโทร. มาแจ้งผลการสัมภาษณ์งานแล้วใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ขอขอบคุณมากนะค่ะที่ให้โอกาสดิฉัน” หัวใจของเธอพองโตด้วยความปลาบปลื้ม

“บอกแล้วไงว่าถ้าคุณมีความสามารถ ผมก็พร้อมจะรับคุณเข้าทำงานโดยไม่เอาเรื่องในอดีตมาตัดสิน”

“ขวัญ มะม่วงได้หรือยังลูก ยายทำน้ำปลาหวานเสร็จแล้วนะ” เสียงของยายดังมาจากในบ้าน

“ค่ะยาย ได้แล้วค่ะ” เพลงขวัญชานรับ

“สอยมะม่วงอยู่หรือ” รองประธานหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงใคร่รู้

“เปล่าค่ะ ปีนขึ้นมาเก็บบนต้นเลย”

“แล้วเราจะไปบอกเขาทำไมเนีย!”

“ป็น?” ชายหนุ่มคงไม่คิดว่าเลขาฯ ของเขาจะมีความสามารถพิเศษในการปีนต้นไม้ด้วย

เพลงขวัญหัวเราะแหยงๆ “ใช่ค่ะ แต่ดิฉันไม่ได้ปีนบ่อยหรอกนะค่ะ พอดีวันนี้ก็อยากกินมะม่วงน้ำปลาหวานขึ้นมาล่ะค่ะ”

“ผมไม่มีกฎห้ามเลขาฯ ปีนต้นไม้ครับ ไม่ต้องกังวล”

“ค่ะ” ตกลงเขาโทร. มาทำไมเนีย ไม่เห็นเข้าเรื่องสักที

ราวกับภานุรุจได้ยินเสียงความคิดเพลงขวัญเมื่อเขาเอ่ยต่อว่า

“คือผมโทร. มาแสดงความยินดีด้วย แล้วก็...หวังว่าคุณจะไม่ต้องทำให้ผมผิดหวัง เจอกันวันจันทร์นะ” เจ้านายของเธอพูดจบก็วางสายไปทันที

“เฮ้อ” สาวร่างเล็กนี่หน้า อะไรของเขา โทร. มาแค่นี้ ชอบทำให้่งทุกทีเลย แต่ช่างเถอะ คงเป็นสไตล์ของคุณชายเย็นชาละมังหน้าทีของเลขาฯ อย่างเธอก็คือต้องเรียนรู้นิสัยใจคอของเจ้านายว่าเป็นคนยังไง ชอบหรือไม่ชอบอะไรบ้าง เพื่อจะได้ทำงานด้วยกันได้อย่างราบรื่น และเธอก็จะแสดงความสามารถที่มีให้ภานุรุจเห็น เพื่อ

ลบภาพลักษณ์เรื้อรังๆ ที่ญี่ปุ่นนอกจากความทรงจำของเขาให้ได้!

วันจันทร์ เพลงขวัญตื่นมาตักบาตรกับยายตั้งแต่เช้าตรู่
เพื่อเอาฤกษ์เอาชัยสำหรับการทำงานวันแรก จากนั้นเธอก็อาบน้ำ
แต่งตัวด้วยชุดที่ยายตัดให้ และลงมากินอาหารเช้าเบาๆ อย่าง
โจ๊กหมูใส่ไข่ในห้องนั่งเล่นกับท่าน ใช้เวลาเพียงสิบนาทีก็จัดการกับ
โจ๊กแสนอร่อยหมดถ้วย

“เออวางไว้นี้แหละ เดี่ยวยายจะล้างเอง” ผู้อาวุโสบอกด้วย
น้ำเสียงอารี

“ไม่เป็นไรคะยาย หนูล้างแป๊บเดียว” เพลงขวัญลุกขึ้นพร้อม
ซามเซรามิกลายคิตตี้สีแดงในมือ

ตอนนี้สาวร่างเล็กอยู่ในชุดเสื้อเซ็กซี่สีขาว สวมทับด้วยสูท-
แขนยาวและกระโปรงสั้นสีน้ำเงินคัตติงทันสมัย ซึ่งส่งให้เธอดูเป็น
เวิร์กิงวูแมนยุคใหม่ที่ทั้งคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเอง

หญิงสาวเดินเข้าไปล้างซามในครัวไม่ถึงสามนาทีก็กลับออกมา

“มานั่งตรงนี้สิ ยายจะให้พร” ยายทองมองหลานสาวด้วย
สายตาที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา

เพลงขวัญย่อตัวลงคลานเข้าเข้าไปหาท่านด้วยท่าที่สำรวม
ก่อนจะพนมมือขึ้น

“ทำงานวันแรกขอให้ทุกอย่างราบรื่น เจ้านายเอ็นดู เพื่อนร่วม
งานรักใคร่ ไม่มีคนคิดร้าย ขออย่าให้มีอุปสรรคใดๆ มากถ้ากราย
นะลูก”

“สาธุ” หญิงสาวยกมือที่ประนมขึ้นจดหน้าผาก รู้สึกได้ว่ามี
กำลังใจเพิ่มขึ้นเป็นกอง

“เดี๋ยวยายจะทำกับข้าวไว้รอตอนเย็นนะ” หญิงชรามองหลาน
สาวอย่างภูมิใจ เพราะตั้งแต่เล็กจนโตเพลงขวัญเป็นเด็กดี กตัญญู

รู้คุณ ไม่เคยสร้างเรื่องวุ่นวายให้ยายต้องปวดหัวเลย

“ค่า เลิกงานแล้วหนูจะรีบกลับบ้านนะคะ” สาวหน้าหวาน เอ่ยน้ำเสียงสดใส ลูกขึ้นหยิบกระเป๋าสี่ศรีมนบนโต๊ะกินข้าวมาสะพาย ก่อนจะออกจากบ้าน และมุ่งหน้าไปยังตึกเดอะ ชันกรู๊ป ซึ่งเป็น ที่ทำงานใหม่ของตัวเอง

เมื่อมาถึงแล้ว เพลงขวัญก็ไปรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่แผนก บุคคลเป็นอันดับแรก เพื่อเซ็นสัญญาเข้าทำงาน รับทราบกฎระเบียบ และข้อตกลงต่างๆ ของบริษัท จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็พาเธอไปแนะนำ ตัวกับทุกแผนก และเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ในตึก กว่าจะเสร็จก็เป็น เวลาเที่ยงพอดี

จากนั้นในช่วงบ่าย นางลดดา เลขชาย ของประธานบริษัทก็มา พุดคุยเกี่ยวกับหน้าที่ที่เธอต้องทำ ด้วยความที่เพลงขวัญเคยเป็น เลขชาย มาแล้วสามปี จึงทำให้เข้าใจการทำงานได้อย่างรวดเร็ว แต่ ก็มีบางอย่างที่หญิงสาวต้องเรียนรู้เพิ่มเติมเช่นกัน

ตลอดทั้งอาทิตย์นั้น เพลงขวัญได้รับการเทรนอย่างเข้มข้น จากนางลดดา จนกระทั่งวันจันทร์ต่อมา เธอจึงได้เริ่มทำหน้าที่เลขชาย ของภานุกรู้อย่างเป็นทางการ

หญิงสาวมาถึงที่ทำงานก่อนเริ่มงานสามสิบนาที เพราะการ มาก่อนและกลับหลังเจ้านายนั้นเป็นคุณสมบัติของเลขชาย ที่ดี เมื่อ ภานุกรูจมาถึง เธอก็เข้าไปในห้องทำงานของเขาทันที

“ท่านรองจะรับเครื่องดื่มอะไรไหมคะ”

“ขอชาเขียวร้อนไม่ใส่น้ำตาลครับ ขอขอบคุณครับ” ชายหนุ่มใน ชุดสูทสีดำสนิทซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม่เนื้อดีบอกเสียงขรึม

“ได้ค่ะ รอสักครู่ค่ะ”

ระหว่างรอเครื่องดื่ม ภานุกรูจก็เปิดคอมพิวเตอร์และเช็คอีเมล ไปพลาง จนกระทั่งเพลงขวัญกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง

“เดี๋ยวช่วยสรุปตารางงานของวันนี้ให้ผมด้วยนะครับ” เขาละ
สายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์และหันมามองเธอ

จริงๆ แล้วภานุรุจสามารถเปิดดูได้เองจากแอปพลิเคชันปฏิทิน
ในโทรศัพท์มือถือ เพราะเพลงขวัญจะลงตารางงานและตาราง
นัดหมายทั้งหมดไว้ในนั้น โดยเลือกดูได้ทั้งแบบรายวัน รายสัปดาห์
และรายเดือน แต่ชายหนุ่มก็ยังอยากให้เลขฯ สวสรุปให้ฟังอีกครั้ง
เพื่อเป็นการวอร์มอัปเดตสมองก่อนเริ่มต้นทำงาน

เพลงขวัญรู้หน้าที่ของตัวเองอยู่แล้ว เธอนั่งลงบนเก้าอี้หน้า
โต๊ะทำงานของเขา และหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชัน
ปฏิทินที่เชื่อมต่อระหว่างเครื่องของเธอกับเครื่องของเขา จากนั้นก็
แจ้งกำหนดการของวันนี้อย่างคล่องแคล่วและชัดเจน

“วันนี้ท่านรองมีประชุมกรรมการบริษัทตอนสิบโมงเช้าค่ะ
ส่วนตารางในช่วงบ่าย ตอนบ่ายสองโมง... มีประชุมกับฝ่ายการตลาด
และสี่โมงเย็นคุณจิรายุจะเข้ามาพบที่นี้ค่ะ”

“ขอบคุณครับ” ภานุรุจพยักหน้าเบาๆ ก่อนถาม “คุณนาถ
บอกแล้วใช่ไหมครับ ว่าอีกสามเดือนข้างหน้าผมจะขึ้นรับตำแหน่ง
ประธานบริษัทแทนคุณพ่อ”

“ใช่ค่ะ ดิฉันพร้อมจะทำหน้าที่ของตัวเองให้สุดความสามารถ
เช่นกันค่ะ” ตอนที่รู้เรื่อง เพลงขวัญทั้งตื่นเต้นและประหลาดใจระคน
กัน เพราะจากตำแหน่งเลขฯ รองประธาน จู่ๆ เธอก็จะได้เลื่อนเป็น
เลขฯ ของประธานบริษัทแบบไม่ได้ตั้งตัว การได้รับเลือกให้ทำ
หน้าที่นี้ทำให้หญิงสาวยิ่งมั่นใจในศักยภาพของตัวเองมากขึ้นไปอีก
เพราะถ้าเธอไม่เก่ง ภานุรุจก็คงไม่ไว้วางใจให้มาเป็นผู้ช่วยของเขา

“นั่นคือสิ่งที่ผมต้องการ แต่ผมจะไม่เชื่อ จนกว่าจะได้เห็น
ผลงาน”

“ท่านรองอยากให้ดิฉันทำอะไร มอบหมายมาได้เลยค่ะ”

“หลังจากผมขึ้นรับตำแหน่งแล้ว ทางเราจะจัดงานเลี้ยง
ภายใน โดยเชิญผู้ถือหุ้นทั้งหมดอย่างน้อยหนึ่งพันคนมาร่วมงาน
เพื่อแถลงนโยบายและทิศทางของบริษัทในครึ่งปีหลัง คุณช่วยรับผิดชอบ
ชอบเรื่องการจัดงานทั้งหมดด้วยนะครับ”

จุดมุ่งหมายของงานนี้คือการเพิ่มความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ถือหุ้น
ภานุรุจต้องการให้ทุกคนมั่นใจว่า แม้อพของเขาคงไม่ได้เป็นคนกุม
บังเหียนเดอะ สันกรุปแล้ว แต่บริษัทก็จะต้องก้าวไปข้างหน้าอย่าง
มั่นคงภายใต้การดำเนินงานของเขา

“ได้ค่ะ ดิฉันจะเริ่มวางแผนวันนี้เลย” แม้จะเป็นงานข้าง แต่
เพลงขวัญก็ไม่หวั่น เพราะเธอสวย เธอเก่ง เธอแข็งแกร่ง เธอทำได้!

“ถ้ามีปัญหาอะไรก็มาถามผมได้นะครับ”

ภานุรุจไม่ได้ต้องการเลขาฯ ที่สมบูรณ์แบบ แต่ต้องการคนที่
ไม่มีอีโก้ เปิดใจรับฟังคนอื่น ยอมรับข้อผิดพลาดและพร้อมจะแก้ไข
ให้ดีขึ้น ที่สำคัญต้องหมั่นพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ นั่นเป็นเหตุผลที่เขา
เลือกเพลงขวัญ เพราะหญิงสาวมีคุณสมบัติที่วามานี้

“ค่ะ ยังไงรบกวนท่านรองล่วงหน้าเลยนะคะ” เลขาฯ สาว
ค้อมศีรษะ

“ตอนเที่ยงคุณจะไปกินข้าวที่ไหน” จู่ๆ เขาก็ถามขึ้นแบบไม่มี
ปี่มีชลุ่ย

“เออ...ยังไม่แน่ใจเลยคะ น่าจะร้านแถวๆ ออฟฟิศนี่ละคะ”
เท่าที่ไปเซอร์เวย์มา ในซอยข้างๆ บริษัทมีร้านอาหารอร่อยๆ หลาย
ร้าน วันนี้เธอวางแผนว่าจะไปกินข้าวขาหมูและน้ำผลไม้ปั่นเย็นๆ
สักแก้ว

“ถ้าฉันไปกินข้าวกับผมก็แล้วกัน” คนตัวโตสรุปง่าย ๆ ดวงตา
คมกริบที่มองมาเป็นประกายลุ่มลึกอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา

“คะ?” เพลงขวัญขมวดคิ้วเรียวเข้าหากันอย่างงุนงง

“มีนัดแล้วหรือ”

“เปล่าค่ะ แต่ดิฉันเกรงใจ”

“มันเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน ไม่ต้องเกรงใจ”

เมื่อเจ้านายบอกอย่างนั้น แล้วเลขาฯ อย่างเธอจะขัดใจได้
ยังไงล่ะ “โอเคค่ะ”

5

การสอนงานในแบบของท่านรอง

หลังจากประชุมคณะกรรมการบริษัทเสร็จตรงเที่ยงตรง
ภานุรุจก็ขับรถพาเพลงขวัญมายังร้านเรือนเลิศรส ร้านอาหารไทย
สไตล์โมเดิร์นบนถนนวิฑู ภายในร้านอาหารหมีลูกค้าทั้งชาวไทย
และต่างชาติที่มารับประทานอาหารเที่ยงกันอย่างเนืองแน่น เมื่อ
พนักงานเห็นภานุรุจก็เข้ามาต้อนรับทันที

“สวัสดีค่ะคุณเนส เชิญทางนี้เลยคะ” พนักงานสาวเดินนำไป
ยังโต๊ะโซนด้านในโดยที่ชายหนุ่มไม่ต้องเอ่ยอะไรสักคำ จากนั้นก็นำ
เมนูมาให้สองเล่ม “อีกประมาณห้านาที หนูจะมารับออเดอร์นะคะ”

ภานุรุจพยักหน้าเบาๆ

“ท่านรองมาที่นี่บ่อยหรือคะ” เพลงขวัญดูจากกรที่พนักงาน
รู้จักเขาเป็นอย่างดี

“ใช่ครับ ปกติผมจะมากินอาหารเที่ยงที่นี่ทุกวัน แต่ถ้าวันไหน
ไม่มีเวลา ผมก็จะกินที่ห้องทำงาน และคุณต้องเป็นคนโทร. สั่ง
อาหารให้ผม เพราะฉะนั้นคุณควรจะรู้ว่าผมชอบกินอะไร ไม่ชอบ
กินอะไร จะได้ไม่ต้องคอยถามตลอดเวลา” นี่คือเหตุผลที่เขาพา
เลขาฯ สาวมากินอาหารเที่ยงด้วยกัน

“รับทราบค่ะ” เพลงขวัญหยิบสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า-

สะพานสีครีม และถ่ายรูปปกเมนูที่มีข้อมูลติดต่อของทางร้านเอาไว้
อย่างรวดเร็ว

“ท่านรองแพ้อาหารอะไรไหมคะ” สาวหน้าหวานถามพร้อม
หยิบสมุดโน้ตกับดินสอออกมาจากกระเป๋าใบเดิม

“ผมกินได้ทุกอย่าง ยกเว้นอาหารที่มีผักชีกับถั่วงอก และต้อง
ไม่เผ็ดเกินไป” ภานูรุจบอก ในขณะที่เลขาฯ ของเขาก็จดขยิกๆ

“ท่านรองแพ้ผักชีกับถั่วงอกหรือคะ”

“เปล่าครับ แค่ไม่ชอบ”

“โอเคค่ะ สรุปว่าท่านรองไม่แพ้อาหารอะไรนะคะ”

“ครับ”

“แล้วท่านรองชอบกินเมนูอะไรของที่นี่บ้างคะ” เพลงขวัญ
สอบถามต่อ

“คุณคิดว่าผมชอบอะไรก็สั่งอันนั้นแหละ” ดวงตาเรียวยาว
เป็นประกายวิบวิบ อยากทดสอบอีกฝ่ายดูว่าจะรู้ใจเขามากแค่ไหน

“ถ้าสั่งไม่ถูกใจ จะมีผลกับการผ่านโปรหรือเปล่านะ” หญิง
สาวถามด้วยสีหน้ากังวล เพราะถึงแม้ว่าทางเดอะ ชันกรู๊ปจะรับเธอ
เข้าทำงานแล้ว แต่ก็ต้องทดลองงานเป็นเวลาสามเดือน จากนั้นจะ
มีการประเมินอีกครั้งว่าจะได้ทำงานที่นี่ต่อหรือไม่

“จริงจิงไปไหมครับ” ภานูรุจอมยิ้ม

“ก็...ไม่รู้สิคะ ท่านรองบอกว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน
นี่นา”

“ผมดูเป็นเจ้านายที่เข้มงวดมากสินะ”

คำถามนั้นทำให้เลขาฯ สาวทำหน้าเล็กน้อย “เออ...”

“ว่าไงครับ” ใบหน้าคมคายเคร่งขรึมขึ้น

“อ่า...”

“ถ้าไม่ตอบ ผมจะถือว่าใช่”

“คือ...ท่านรองดูขีมิๆ ใจคะ แล้วก็ทำทางจริงจังด้วย ดิฉัน
เลยแอบคิดว่าถ้าทำอะไรผิดพลาดนิดเดียวต้องไม่ผ่านโปรแน่” หญิง
สาวตัดสินใจตอบไปตามที่คิด

ภานุรุจเอนหลังพิงพนักเก้าอี้และยกมือขึ้นมากอดดอก “ใช่ ถ้า
คุณสั่งอาหารมาไม่ถูกใจผมละก็ บ่ายนี้ก็เก็บของกลับบ้านได้เลย!”

เพลงขวัญใจหายวูบ “คะ?”

“ผมยังพูดไม่ชัดอีกหรือ” ดวงตาคมกริบฉายแววดู

“ชัดแล้วคะ” หญิงสาวก้มหน้างูด ใจผ่อไปหมดเพราะกลัวว่า
จะตงงาน “ถ้าเงั้นดิฉันสั่งอาหารเลยนะคะ”

“เดี๋ยว” เจ้านายหนุ่มเอ่ยเสียงเย็นเยียบ

“คะ?” เพลงขวัญเงยหน้าขึ้นสบตาคนนั่งตรงข้ามอย่างหวาดๆ

“นี่คุณกลัวผมขนาดนั้นเลยหรือ” เขาทำหน้าซีเรียส

“...” สวรว่างเล็กอีกอึก ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

“เมื่อก็ผมล้อเล่น” รวากับมีรอยยิ้มผุดขึ้นในดวงตาคู่คม

“คะ?” คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน

“ผมล้อเล่น”

“...”

“ผมไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คุณคิดหรอกนะ” เขายิ้มกว้าง ตาเป็น
ประกาย

ท่านรองยิ้ม! เพลงขวัญไม่อยากเชื่อสายตาว่าเขาจะยิ้มกว้าง
ได้ขนาดนี้

“เลิกกลัวผมได้แล้ว” ภานุรุจบอกน้ำเสียงนุ่มนวล

ท่านรองนะท่านรอง แกล้งกันได้ลงคอ อยากจะเอื้อมมือไป
ดึงแก้มเขาให้หายมันเขี้ยวจริงๆ

“ก็ปกติท่านรองไม่ค่อยยิ้มนี่คะ ใครก็ต้องกลัวแหละคะ”

“ผมไม่ชอบยิ้มโดยไม่มีเหตุผล”

“แล้วถ้าสมมุติว่าพุงนี้เปิดตลาดหุ่นมา หุ่นของเดอะ ชันกรูป พุงพรวดขึ้นทันทีสิบจุด ท่านรองจะยิ้มไหมคะ” เพลงขวัญหยาเกร็ง เป็นปลิดทิ้งเมื่อรู้ว่าเจ้านายหนุ่มไม่ได้น่ากลัวเหมือนภาพลักษณ์

“ถ้ามีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับบริษัท ผมก็ต้องดีใจอยู่แล้ว” รอยยิ้ม มีเสน่ห์ยังคงระบายนอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาสะอาดสะอาด

“ขออนุญาตรับออเดอร์นะคะ” ขณะนั้นพนักงานเสิร์ฟของ ร้านก็เดินเข้ามาพอดี

“ให้ดิฉันสั่งให้เลยใช่ไหมคะ” เพลงขวัญถามเจ้านายหนุ่มเพื่อความแน่ใจ

“ครับ”

“จิ้นเอา...แกงเขียวหวานเนื้อตุ๋น แกงจืดลูกรอก” หญิงสาว ก้มหน้าอ่านเมนู และเปิดหน้าถัดไป “แล้วก็ส้มตำไทย ใส้ฟริกสอง เม็ดพอนะคะ”

ภานุรุจวางสายตาไว้ที่เธอ รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่มุมปากเมื่อ ได้ยินชื่อเมนูถัดมา

“เอาปึกไก่ย่างแดงกับซีโรงหมูทอดกระเทียมด้วยค่ะ ทุกอย่าง ไม่ใส่ผักชีนะคะ แล้วก็ขอข้าวสวยสองที่ค่ะ” เธอพยายามสั่งอาหารรสชาติกลางๆ แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะถูกใจเจ้านายหรือเปล่า

“เครื่องดื่มรับอะไรดีคะ” พนักงานเสิร์ฟถามต่อ

“สั่งเครื่องดื่มให้ผมด้วยนะคะ” รองประธานหนุ่มบอกเลขาฯ สาว เพราะรู้ว่าเธอจะถามอีก

ริมฝีปากอิมสีชมพูที่กำลังจะขยับถามชะงัก เปลี่ยนเป็นรับ คำสั่งแทน “ได้ค่ะ” ตอนสั่งอาหารเขามีคำใบ้ให้ แต่เครื่องดื่มนี้คง ต้องใช้ทักษะการเดาล้วนๆ “ขอน้ำมะพร้าวปั่น แล้วก็...แดงไม่ปั่น ค่ะ”

“ค่ะ ขออนุญาตทวนออเดอร์นะคะ มีแกงเขียวหวานเนื้อตุ๋น

...” พนักงานสาวไล่เรียงรายการอาหารจนครบ

“อืม...ขอน้ำเปล่าสองแก้วด้วยค่ะ” ถ้าเขาไม่ชอบน้ำผลไม้ปั่นขึ้นมา ยังไงก็ยังมีน้ำเปล่าไว้ให้ดื่ม เพลงขวัญคิดอย่างรอบคอบ

“ได้ค่ะ รอออาหารประมาณยี่สิบนาทีนะคะ”

“ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

เมื่อพนักงานเสิร์ฟออกไปแล้ว เพลงขวัญก็หันกลับมามองเจ้านายหนุ่ม “หวังว่าท่านรองจะชอบอาหารและเครื่องดื่มที่ดิฉันสั่งไปนะคะ”

ภานุรุจตอบเสียงขรั้ม “ลองสังเกตดูเองครับว่าชอบหรือเปล่านั้นคุณอาจจะต้องมากินข้าวเที่ยงกับผมทั้งอาทิตย์นี้เพื่อเก็บข้อมูลเรื่องอาหาร”

“ทั้งอาทิตย์เลยหรอคะ” หญิงสาวเบิกตาโต

“ใช่ครับ เพราะแค่วันเดียว คุณคงยังสรุปไม่ได้”

“ก็จริงค่ะ” เพลงขวัญพยักหน้าไวๆ เมื่อเห็นว่าเขาพูดถูก

“ผมไม่ได้แกล้งคุณนะครับ แต่นี่เป็นวิธีการสอนงานของผม ผมอยากให้คุณเรียนรู้ด้วยตัวเองมากกว่าให้คอยบอกทุกอย่าง”

“ดิฉันก็ได้คิดว่าท่านรองแกล้งเล่นนะคะ” เธอส่ายหน้าหัวือ

“ดีแล้ว ที่ผมเลือกคุณ ก็เพราะว่าเชื่อใจคุณ และผมก็หวังว่าคุณจะเชื่อใจผมเหมือนกัน”

ดวงตาสีดำขลับที่มองมาฉายแววจริงใจ ประกายสว่างไสวในดวงตาคู่นั้นทำให้หัวใจของเธอเต้นผิผิดจั้งหะทันที

“ค่ะ”

‘แกจะใจเต้นทำไมเนี่ย เขาพูดเรื่องงานใหม่ ไม่ได้สารภาพรักสักหน่อย’

“ถ้าเราไม่เชื่อใจกัน ก็คงทำงานด้วยกันไม่ได้ และอย่าลืมที่ผมบอก ถ้าคุณมีปัญหาในการทำงาน หรือมีเรื่องอะไรไม่สบายใจ

ให้ถามได้เลย ผมยินดีให้คำแนะนำเสมอ”

“ขอบคุณมากๆ เลยค่ะ” เพลงขวัญยิ้มซาบซึ้ง “ถ้าฉัน...ดิฉันขอปรึกษาท่านเรื่องงานเลยนะคะ”

“ได้ครับ” ภาณุจรรจอฟังอย่างตั้งใจ

เมื่อเจ้านายเปิดโอกาส หญิงสาวก็ซักถามสิ่งที่ยังสงสัยเต็มที่ จนมาถึงเรื่องการจัดงานเลี้ยงผู้ถือหุ้น ซึ่งถือเป็นงานใหญ่งานแรกที่เธอต้องรับผิดชอบ ถ้างานนี้ออกมาดี ก็การ์นต์ได้เลยว่าเธอจะผ่านการทดลองงานแน่นอน

สำหรับเพลงขวัญ เมื่อได้ลงมือทำงานอะไรสักอย่างแล้ว เธอจะตั้งใจทำให้เต็มที่ แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ถนัดหรือเกินกำลัง หญิงสาวก็ไม่เคยอยากที่จะขอความช่วยเหลือจากคนอื่น เพราะเธอถือคติว่า คนเราไม่ได้เก่งไปหมดทุกอย่าง บางอย่างก็ต้องอาศัยผู้ที่เก่งกว่าคอยชี้แนะ ซึ่งไม่ใช่เรื่องผิดตรงไหนเลย ดีกว่ามัวพะงันตัวกลัวจะเสียหน้าจนงานออกมาเลอะเทอะ

“หลังจากส่งแผนการจัดงานให้ท่านรองดูแล้ว ถ้าท่านรองอนุมัติ ดิฉันก็จะดำเนินการตามแผนทันที และจะไปประสานงานกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การจัดงานลุล่วงตามแผนที่วางเอาไว้ค่ะ”

การได้ไปแนะนำตัวกับแผนกต่างๆ ทำให้เธอได้รู้จักพนักงานและโครงสร้างขององค์กรทั้งหมดแล้ว

“แล้วจะส่งแผนให้ผมได้เมื่อไหร่ครับ ภายในอาทิตย์หน้าได้ไหม” ท่านรองเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่คนฟังแอบกดดัน

“ได้ค่ะ” เมื่อเจ้านายต้องการอย่างนั้น ไม่ได้ก็ต้องได้ละ!

“ขอบคุณครับ”

จากนั้นหญิงสาวก็สอบถามเรื่องอื่นๆ ต่อ จนกระทั่งพนักงานนำอาหารและเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ

“แก้วไหนของผมครับ” ภาณุจรรจมองแก้วน้ำมะพร้าวปั่นและ

แก้วน้ำแดงโม่ปั่น ก่อนเสียนสายตาขึ้นมองใบหน้าใสของเลขาฯ สาว
“มะพร้าวปั่นค่ะ” เพลงขวัญเลื่อนแก้วให้เขาอย่างสุภาพ

“ขอบคุณครับ”

ภานุรุจเริ่มรับประทานอาหารโดยตักปึกไก่อ้น้ำแดงมาใส่จาน
เป็นอันดับแรก

ด้านเพลงขวัญก็กินไปสังเกตเจ้านายไป เธอพบว่ามีความถี่
ในการตักปึกไก่อ้น้ำแดงมากที่สุดในบรรดาอาหารทั้งหมด รองลงมา
คือแกงจืดลูกรอกและแกงเขียวหวานเนื้อตุ๋นตามลำดับ ส่วนที่ใครง-
หนุทอดกระเทียมเขาดักไปแค่หนึ่งชิ้นเท่านั้น

ตลอดการรับประทานอาหาร ภานุรุจดื่มน้ำมะพร้าวปั่นไม่ถึง
ครึ่งแก้ว แสดงว่าเขาไม่ชอบแน่ๆ พຽ່งนี้เธอคงต้องลองสั่งอย่างอื่น
ให้

รองประธานหนุ่มและเลขาฯ สาวออกจากร้านอาหารใน
เวลาบ่ายโมงสิบห้านาที และมุ่งหน้ากลับออฟฟิศเพื่อประชุมกับฝ่าย
การตลาดตอนบ่ายสอง

ระหว่างทางเพลงขวัญเริ่มร่างแผนการจัดงานเลี้ยงคร่าวๆ ลง
ในสมุดโน้ตว่าต้องทำอะไรบ้าง ที่แน่ๆ เลยก็คือหาสถานที่ที่สามารถ
รองรับคนได้หนึ่งพันคน เลือกรวันเวลาที่เหมาะสม เขียนกำหนดการ
ภายในงาน ส่งหนังสือเชิญผู้ถือหุ้น เตรียมข้อมูลและเอกสารต่างๆ
ที่จะใช้ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายสิ่งที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย

“ทำงานกับผมเหนื่อยหน่อยนะ” เสียงทุ้มลึกที่ดังขึ้นทำให้สาว
หน้าหวานหลุดจากความคิด

เพลงขวัญหันไปมองเขาและยิ้มกว้าง “ดิฉันไม่กลัวเหนื่อย
หรอกค่ะ กลัวไม่มีเงินมากกว่า” แววดตาของเธอเต็มไปด้วยความ
มุ่งมั่น

ริมฝีปากรูปกระจับปี่ชิมพุระเรื่อระบายยิ้มน้อยๆ “คุณนาถ บอกว่า คุณทำงานหาเงินช่วยครอบครัวมาตั้งแต่เด็กแล้วหรือครับ”
“ใช่ค่ะ” หญิงสาวตอบเสียงฉะฉาน

ภานุรุจมองเธอด้วยสายตาชื่นชม การสัมภาษณ์รอบแรกกับ นาถลดเป็นการพูดคุยเพื่อดูบุคลิกภาพ ทักษะคิด และความสามารถ ทั่วไปของผู้สมัคร ส่วนการสัมภาษณ์รอบสองกับเขาจะเป็นคำถาม เจาะจงเกี่ยวกับงานที่ต้องทำมากขึ้น รวมถึงทดสอบไหวพริบในการ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วย

เขาบอกนาถลดว่าต้องการเลขาฯ ที่ขยัน ทักษะคิดดี และ พร้อมเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่จำเป็นต้องเก่งมาก เพราะเรื่องนี้ฝึกฝนกัน ได้ ฝ่ายนั้นจึงคัดเลือกมาให้สองคน และหนึ่งในนั้นก็คือเพลงขวัญ

ตอนแรกที่เห็นรูปเธอในแฟ้มประวัติ ภานุรุจไม่ยากเชื่อว่า โลกจะกลมได้ขนาดนี้ และวินาทีต่อมา ชายหนุ่มก็นึกสงสัยว่า ผู้หญิงที่เคยอาศัยในสี่หัวเขาคอนี้หรือที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ เขา บอกนาถลด ต้องมีบางอย่างผิดพลาดแน่ๆ เพราะนาถลดเป็นคน ที่มีสายตาเฉียบแหลมมาก เวลาสัมภาษณ์งานใครพูดจริง ใครพูด ไม่จริง เธอดูออกหมด ดังนั้นถ้าเพลงขวัญโกหกคงไม่ผ่านการ สัมภาษณ์มาถึงรอบสุดท้าย นั่นทำให้ภานุรุจอยากรู้ว่าหญิงสาวเป็น คนยังไงกันแน่

หลังจากชี้แจงเรื่องที่เพลงขวัญเข้าใจเขาผิดแล้ว ชายหนุ่มจึง สัมภาษณ์เธออย่างละเอียด แล้วก็พบว่าอีกฝ่ายมีความสามารถและ ไหวพริบยอดเยี่ยม สมกับที่ผ่านเข้ามาในรอบชอร์ตลิสต์ แต่เขาก็ยัง ลังเลว่าจะเลือกเธอดีหรือไม่

ภานุรุจไปคุยกับนาถลดเพื่อสอบถามข้อมูลของผู้สมัคร ทั้งสองคนเพิ่มเติมแล้วนำมาประกอบการตัดสินใจ เธอเล่าให้ฟังว่า ปัจจุบันเพลงขวัญอาศัยอยู่กับยายซึ่งเป็นช่างตัดเสื้อ ส่วนพ่อแม่

เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ

ด้วยความที่ไม่ได้ร่ำรวย หญิงสาวและครอบครัวจึงต้องดิ้นรน เพลงขวัญช่วยครอบครัวทำงานหาเงินมาตั้งแต่อายุได้เพียงหกขวบ หลังเลิกเรียนเธอจะออกไปรับจ้างล้างจานตามร้านอาหารกับแม่ ส่วนวันหยุดก็จะพากันไปรับจ้างทำความสะอาดบ้าน ขณะที่พ่อนั้นรับจ๊อบส่งเอกสารทั่วกรุงเทพฯ และทำงานรับจ้างทั่วไปตามแต่จะมีคนจ้าง เวลาถึงงานเทศกาล พ่อกับแม่จะไปขายของกินและนำหวาน เพลงขวัญก็ตามไปช่วยพวกท่านด้วยอีกแรง

ความลำบากทำให้เธอตั้งใจเรียน และมุ่งมั่นจะหางานดีๆ เงินเดือนเยอะๆ เพื่อเลี้ยงดูคนในครอบครัวให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

หลังจากเรียนจบ หญิงสาวเข้าทำงานเป็นเลขานุการของผู้บริหาร ในบริษัทชิปปิงขนาดกลางแห่งหนึ่ง เธอทำงานอยู่ที่นั่นสามปี ก่อนจะลาออกมาสมัครงานที่เดอะ ชันกรู๊ปเพื่อความก้าวหน้า

จากที่ได้ใช้เวลาด้วยกันมาตั้งแต่ช่วงเข้าจนถึงตอนนี้ ภาณุรุจมั่นใจแล้วว่าพื้นฐานของเพลงขวัญเป็นเด็กดี แต่สิ่งที่เกิดขึ้นที่ญี่ปุ่นในคืนนั้นคงเป็นเพราะอารมณ์อ่อนไหวที่ทำให้หญิงสาวทำอะไรลงไปโดยขาดสติ

“ตอนนี้ยายของคุณคงไม่ต้องทำงานหนักแล้ว”

“ยายยังรับผิดชอบเหมือนเดิมค่ะ ดิฉันอยากให้พัก ท่านก็ไม่ยอม บอกว่าไม่อยากจะว่างๆ แต่ก็รับงานน้อยลงกว่าเมื่อก่อนเยอะแล้วค่ะ” เพลงขวัญพูดไปยิ้มไป

“นี่ถ้าพ่อกับแม้อยู่ พวกท่านก็คงจะไม่ยอมหยุดทำงานเหมือนกัน” ตั้งแต่จำความได้ เธอก็เห็นพ่อกับแม่ทำงานตลอด โดยแทบไม่มีวันหยุดเลย

...

“ถ้าอยากสบาย เราก็ต้องขยันนะรู้ไหม” พ่อสอนเธออย่างนั้น

‘ใช่ ถ้าชี้่เกียด ก็มีแต่จะอดตาย’ แม่เสริม
‘แล้วขวัญก็ต้องตั้งใจเรียนด้วยนะลูก โตขึ้นจะได้มีงานดีๆ ทำ’
‘คะ หนูจะขยัน จะตั้งใจเรียนให้ได้เกรดสูงๆ โตขึ้นหนูจะดูแล
พ่อแม่กับยายเองนะคะ’ เพลงขวัญบอกด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น

...

“ผมเสียใจด้วยนะครับ เรื่องพ่อแม่ของคุณ” ชายหนุ่มกล่าว
อย่างจริงใจ

“ขอบคุณค่ะ” ถ้าสามารถขอพรได้สักข้อ เธอก็อยากจะขอให้
ชาติหน้าได้เกิดมาเป็นลูกของพวกท่านอีกครั้ง

“ผมเชื่อมั่นว่าตอนนี้พวกท่านยังมองดูคุณจากบนฟ้า และ
ภูมิใจที่เห็นคุณประสบความสำเร็จ”

ประโยคนั้นทำให้เพลงขวัญคิดถึงคนบนฟ้าจับใจ จนกลั้น
น้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ หญิงสาวยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่ร่วงเผลอลงมาและ
เอ่ยเสียงเครือ “ขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอกครับ อยากร้องก็ร้องเลย ผมอนุญาต”
ภานูจเอ่ยปลอบพร้อมทั้งยื่นอะไรบางอย่างให้เธอ

เพลงขวัญมองผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดที่อยู่ในมือเขา ก่อนจะ
เงยหน้าขึ้นบอกอย่างเกรงใจ

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไรดีกว่า”

“ผมยังไม่ได้ใช้”

แม้เขาจะบอกอย่างนั้น แต่เธอก็ยังไม่กล้ารับมา

“หรือจะให้ผมเช็ดให้”

“เอ่อ มะ...ไม่ค่ะ” เพลงขวัญบอกอย่างละล้าละลัก และรับ
ผ้าเช็ดหน้ามาจากมือหนาแต่โดยดี

หญิงสาวใช้ผ้าเช็ดหน้าที่มีกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มหอมอ่อนๆ
ซับน้ำตา และพยายามตั้งใจ เพราะไม่อยากแสดงความอ่อนแอออก

มาให้เจ้านายเห็น แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะเวลาพูดถึงพ่อแม่
ที่ไร เธอก็ห้ามน้ำตาไม่ได้ทุกที

“เดี๋ยวดิฉันเอากลับไปซักให้แล้วจะเอามาคืนท่านรองพรุ่งนี้
นะคะ”

“ครับ” ภานุรุจตอบรับสั้นๆ แล้วเงยไปพักหนึ่ง ก่อนที่เขา
จะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ผมเป็นกำลังใจให้ นะ” ประโยคนั้น
ทำให้หัวใจของคนฟังอุ่นชานไปทั้งดวง

“ขอบคุณมากค่ะ” เพลงขวัญยิ้มอย่างตื้นตัน การมากินข้าว
ด้วยกันวันนี้ทำให้เธอรู้ว่า ถึงแม้ภายนอกเจ้านายหนุ่มจะดูเคร่งขรึม
และเย็นชา แต่จริงๆ แล้วเขาอ่อนโยนและอบอุ่นอย่างคาดไม่ถึง
เลยละ